

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Prolegomena sex, & duos priores libros De Necessitate Divinæ
Gratiæ Ad Honesta Opera

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1620

Index Rervm, Qvae In Hoc Volvmine Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94086](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94086)

INDEX

RERVM, QVAE IN HOC VOLVME CON- TINENTVR.

A

Abel.

Bel nunquam peccasse scripsit Pelagius. Prolegom. 6. in libr. Augustini capite 7. ad finem.

Actus

- 1 Actus voluntatis proxime per respectum ad illam: non vero ad obiectum indifferens liber denominatur. Proleg. 1. cap. 4. num. 15. & 16.
- 2 Actus de se aptus libere fieri, necessarius esse potest, vel per mutationem factam in intellectu, vel voluntate, Proleg. 1. cap. 5. à num. 21. vsque ad 23.
- 3 Actus gratiae excitationis necessarii sunt, non liberi. Prolegom. 1. cap. 6. num. 3.
- 4 Actus hominis nec liber, nec vitalis est respectu voluntatis diuinae, sed tantum per respectum ad propriam voluntatem, ibid. num. 17.
- 5 Actus non potest praevideri absolute futurus, nisi potentia ad illum simpliciter supponatur, Proleg. 2. cap. 1. num. 6.
- 6 In actibus voluntatis, & intellectus diuini non inuenitur prioritas, & posterioritas rationis, nisi sumatur ex obiectis, Proleg. 2. cap. 8. num. 11.
- 7 De actibus bonis habet Deus absolutum affectum complacentiae subsequentem, Proleg. 2. c. 8. n. 19.
- 8 Actus voluntatis creatae non cognoscitur illatine ex vi concursus diuini, sed in se ibid. cap. 9. n. 17.
- 9 Actus bonus latius patet, quam actus preceptus, lib. 1. cap. 8. num. 4.
- 10 Actus indifferetes in indiuiduo non dantur, lib. 1. c. 9. n. 46. & c. 19. n. 10.
- 11 Actus voluntatis dupliciter honestatem alicuius virtutis sortiri potest, & quomodo, lib. 2. c. 7. n. 11.
- 12 Actus meritorij à non meritorio triplex differentia, lib. 2. cap. 7. num. 2.
- 13 Actuum distinctio specifica desumitur à motibus seu obiectis formalibus, lib. 2. c. 11. nu. 22. Non distinguuntur primario penerationem (sub qua) diuersam, ibidem, n. 25.
- 14 Actus specie diuersi possunt ferri in idem motuum specie si à potentis specie distinctis eliciantur, ibid. n. 26.
- 15 Distinctio specifica actuum voluntatis, intentionis scilicet, & dilectionis eiusdem obiecti, vnde desumatur, lib. 2. cap. 11. num. 27.
- 16 Actus bonus, & malus creatae voluntatis diuersimode se habent ad Deum, vt ad causam, lib. 1. c. 22. n. 1.

Actus naturalis.

- 1 Actus naturalis moraliter bonus est meritorius prae iudicij ordinis naturalis, lib. 1. c. 20. n. 22. Est inter dum effectus praedestinationis, ibid. n. 23.
- 2 Actus efficax circa obseruantiam totius legis, etiam naturalis, darinequit per solas vires naturales, etiam ad breue tempus in statu naturae lapsae, lib. 1. c. 34. n. 7.
- 3 An actus aliquis virtutis naturalis praeter amorem Dei super omnia exerceri queat sine gratia in statu naturae lapsae, lib. 1. c. 37. à n. 1.

Actus supernaturalis, seu virtutis per se infusae.

- 1 Actus bonos, maxime supernaturales potest Deus praedestinare.

Pars I.

re antequam absolute praesciat esse futuros, Proleg. 2. cap. 5. num. 17.

- 2 Actus ex obiecto bonus, praesertim supernaturalis, malus fieri nequit, etiam ex fine extrinseco, libro 2. capite 3. numero 13.
- 3 Quid sit actum quoad substantiam esse supernaturalem: Quid esse supernaturalem tantum quoad modum? libro 2. capite 4. numer. 2. Quid item sit actum esse naturalem quoad substantiam, & quoad modum tantum supernaturalem: ibid. n. 4.
- 4 Actus habitum supernaturalem requirens, vt potentia elicatur, supernaturalis est in entitate, lib. 2. capite 5. numero 7.
- 5 Ad actus supernaturales concurrunt per se, & physice auxilium diuinae gratiae, lib. 2. cap. 8. num. 7.
- 6 Non repugnat actum vitalem esse quoad substantiam supernaturalem, lib. 2. c. 9. n. 1.
- 7 Actus supernaturalitas quoad substantiam non tollit, quominus possit esse liber, ibid. num. 5.
- 8 Actus supernaturales voluntatis, quidam Theologici, alij morales; & quae virorumque ratio, lib. 2. capite 12. numero 1.
- 9 Actus supernaturalis nunquam elici potest ex motu naturali. Contra obiectum naturale, naturalem, & supernaturalem actum terminare potest, lib. 2. cap. 11. numero 29. & 30.
- 10 Actus virtutum moralium in sua substantia supernaturales exerceri posse ab homine, ad eosque supernaturale gratiae auxilium esse necessarium, vera docet sententia, lib. 2. ca. 16. num. 5.
- 11 Actus externi non sunt supernaturales in entitate, sed tantum causaliter, seu moraliter tales dici possunt, lib. 2. cap. 24. num. 1.
- 12 Idem numero actus simul infusus per se, & acquisitus esse nequit, imo nec successiue, lib. 2. cap. 8. n. 8.
- 13 Actus per se infusi virtutum moralium possunt exerceri à peccatore, lib. 2. c. 16. n. 17.

Adam.

- 1 Adam, & Eva in statu naturae integre à Deo conditi sunt. Proleg. 4. c. 2. n. 4.
- 2 Adam, & eius posteros ob lapsum illius omnibus priuilegijs institutis originalis fuisse priuatos de fide est, Prolegom. 4. c. 6. num. 4.
- 3 Peccatum originis non Adam, sed posteros eius fide priuauit, Prolegom. 4. c. 6. n. 5.
- 4 Adam non contraxisset penam mortis propter peccatum, neque alios defectus homini conaturales sensit Pelagius, prolegom. 5. capite 2. num. 3. & prolegom. 6. cap. 7. in libr. Augustini cap. 8.
- 5 Adam, Vide Homo.

Amabile.

- 1 Amabile bonum, vnicuique autem proprium, quid significet? lib. 1. c. 30. n. 16.
- 2 Amabilia ad alterum procedunt ex amabilibus ad se quomodo intelligendum? lib. 1. c. 34. n. 17.

Index Rerum.

Ambrosius.

- 1 D. Ambrosius ante exortam heresim Pelagij Catholicam de Gratia sententiam tenuit, proleg. 6. c. 6. n. 5.

Amicitia.

- 1 Amicitia quid requirat? lib. 1. c. 30. n. 15.
- 2 Amicitia propria non potuit esse inter Deum & hominem in puris naturalibus, lib. 1. c. 30. n. 15.

Amor.

- 1 Amor in patria necessarius est, non tamen liber, proleg. 1. c. 1. num. 15.
- 2 Amor Dei imperfectum, & imperfectum diuiditur, lib. 1. c. 29. n. 2. Virumque membrum explicatur, ibidem.
- 3 Amor Dei ut authoris natura naturaliter haberi potest etiam in statu natura lapsa, lib. 1. c. 29. n. 13.
- 4 Amor aliquis benevolentia erga Deum potest esse naturalis, lib. 1. c. 30. n. 6. In statu natura integre dari potuit perfectus sine speciali auxilio, ibidem n. 11. Et aliquando in statu natura lapsa saltem imperfectus, ibidem.
- 5 Amor propter beneficia futura est concupiscentia; at propter beneficia praeterita est benevolentia, lib. 1. capit. 30. numero 16.
- 6 Amor naturalis benevolentie ergo Deum non includit obsequantiam omnium preceptorum, lib. 1. capit. 30. num. 12. & 14. Potest aliquando esse cum peccato mortali actuali, lib. 1. c. 31. n. 12.
- 7 Amor Dei naturalis, & supernaturalis, an possint esse eiusdem speciei? lib. 1. c. 34. n. 17. & 18.
- 8 Amor naturalis benevolentie erga Deum non requiritur, ut sit amor Dei super omnia, lib. 1. c. 30. n. 19.
- 9 Amor Dei super omnia potest esse naturalis etiam quoad substantiam, lib. 1. c. 31. num. 5. Quinam sit? ibidem, a numero 9.
- 10 Quis sit amor Dei affectiuus, & obedientialis, lib. 1. cap. 31. num. 12.
- 11 Amor Dei naturalis super omnia potuit dari in angelo sine gratia auxilio, & in homine in natura integra, lib. 1. cap. 31. num. 16. Virum ab angelo etiam reprobo, eliciatur necessario, inquiritur ibid.
- 12 Amor concupiscentie quomodo possit esse super omnia, lib. 1. c. 31. a num. 19.
- 13 Amor naturalis Dei super omnia non est proxima dispositio ad gratiam sanctificantem, ibid. n. 25.
- 14 Amor efficax naturalis Dei super omnia dari nequit in homine lapsa, sine auxilio gratiae, lib. 1. cap. 32. 33. & 34. latissime.
- 15 Amor Dei super omnia multis modis potest esse imperfectus, lib. 1. c. 34. n. 3.
- 16 Quis sit amor Dei super omnia in affectu, vel in effectu? ibid. num. 7.
- 17 Amor efficax, & obseruationis totius legis naturalis, quidnam sit? lib. 1. c. 34. n. 16.
- 18 Amor Dei ut authoris natura super omnia dari nequit etiam ad breue tempus in statu natura lapsa, sine gratia auxilio, lib. 1. c. 34. n. 17. Siue sit amor benevolentie siue etiam concupiscentie, ibid. n. 26. An dari queat in primo rationis instanti? ibid. n. 22.
- 19 Ad naturalem amorem Dei super omnia non requiritur gratia habitualis, etiam in homine lapsa, lib. 1. c. 31. num. 11. Neque etiam fides, aut auxilium ordinis super naturalis, ibid. num. 21. Amor naturalis proximi moraliter honestus, an dari queat sine gratia? lib. 1. cap. 31. a num. 12.
- 20 Amor benevolentie alicuius persone semper habet coniunctum amorem concupiscentie boni, quod illi amatur, lib. 2. cap. 13. num. 18.
- 21 Amor concupiscentie etiam in naturalem & supernaturalem diuiditur, ibid. n. 20.
- 22 Deus etiam ut Trinus, & Vnus, & ut author gratiae amore naturali acquisito diligere potest, lib. 2. c. 15. n. 1.

Amor supernaturalis.

- 1 Amor concupiscentie Dei, ut est obiectum nostra beatitudinis

supernaturalis, est actus per se infusus, & eiusdem ordinis cum actibus cunctisque alterius virtutis Theologicae, lib. 2. cap. 13. a num. 6.

- 2 Amor concupiscentie beatitudinis aeternae ab homine in statu gratiae elicitus est meritorius eiusdem beatitudinis, lib. 2. cap. 13. num. 14.
- 3 Amor concupiscentie supernaturalis ab habitu spei Theologicae elicitur, ibid. n. 24. Idem habitus ad amorem concupiscentiae, & spem supernaturaliter inclinatur, ibid.
- 4 Amore amicitiae seu charitatis super omnia Deus ut author gratiae amari nequit ab homine, sine supernaturali gratiae auxilio, lib. 2. cap. 14. n. 2.
- 5 Sola diuersitas cognitionum non distinguit specie amorem Dei super omnia supernaturalem, a naturali sed diuersitas obiectina, lib. 2. ca. 14. a nu. 11. Qualis sit hac diuersitas, explicatur, ibid. a n. 16.
- 6 Videns Deum, & ex hypothesi non habens auxilium ad diligendum illum amore supernaturali charitatis amore naturali tantum super omnia illum amaret, & ex motu naturali, lib. 2. cap. 14. n. 23.
- 7 Quilibet amor Dei, ut obiecti beatifici, & propter bonitatem illius, ut sic conceptam, est in substantia supernaturalis, & affectus charitatis per se infusus, libro 2. capite 14. numero 4.
- 8 Ad huiusmodi amorem etiam imperfectum supernaturale gratia auxilium est necessarium, ibid. num. 7.
- 9 Differentia inter amorem charitatis super omnia & quemcunque alium eiusdem ordinis non super omnia assignatur, lib. 2. c. 15. n. 8.
- 10 Amor Dei super omnia supernaturalis includit obseruantiam omnium preceptorum naturalium, & supernaturalium, lib. 1. c. 31. n. 14.

Angelus.

- 1 Angelus non habuerunt originale institutum, Proleg. 4. cap. 5. n. 4. Eorum peccatum non originale, sed personale fuit, ibid. cap. 6. n. 2.
- 2 Angeli naturali dilectione, an diligant Deum, plusquam se? lib. 1. cap. 34. num. 14. An Deum super omnia naturalis amore possint diligere sine gratia auxilio, lib. 1. cap. 31. numero 16.
- 3 Angeli tam boni, quam mali viribus natura habere possunt eundem in attestante mysterium fidei, lib. 2. cap. 10. num. 4 & 15.
- 4 Angelus in primo sua creationis instanti an peccare posset? lib. 1. c. 13. n. 9.
- 5 Angelicus intellectus a solo Deo immediate moueri potest extrinsece, lib. 1. c. 13. n. 9.

Anima.

- 1 Anima rationalis creatio cur non dicatur supernaturalis? lib. 2. c. 6. n. 4.

Appetitus.

- 1 Appetitus sensitiuus, quibus modis frenari possit, Proleg. 4. 2. num. 11.

Apostolatus, & Apostolica Sedes.

- 1 Apostolatus est donum gratuitum, & gratia gratis data, Proleg. 3. c. 5. n. 66.
- 2 Apostolica Sedis iudicium sine generali Concilio ad damandas haereses supremam habet auctoritatem, Proleg. 6. cap. 1. num. 6.

Assensus.

- 1 Inter assensum, & iudicium nulla est differentia, lib. 2. cap. 18. num. 3.

Assistentia.

- 1 Assistentia Spiritus Sancti respectu Summi Pontificis, & Concilij legitime generalis est gratia gratis data, Proleg. 3. c. 5. n. 65.

Attritio.

- 1 Attritio, vel contritio naturalis, an dari queat sine gratia? lib. 1. cap. 37. a num. 6.

Author

Index Rerum.

Author.

- 1 Author operis imperfecti in Matth. cum Semipelagianis non sentit. Proleg. 5. cap. 5. num. 17.

Augustinus.

- 1 Augustinus non censet omnia infidelium opera esse peccata, lib. 1. cap. 7. a num. 7.
- 2 Augustini liber de Gestis in Concilio Palastino contra Pelagium denno inuentus ab autore in hoc tomo insertus, & magna ex parte explicatus, illius esse opus genuinum, approbatur. Proleg. 6. cap. 7.
- 3 Quanta sit D. Augustini auctoritas in doctrina & dogmatis diuine gratie. Proleg. 6. cap. 8. n. 15. Varia eiusdem Augustini omnia ibid. a nu. 13. unio. 11. Illius doctrina de Gratia an sit de fide? ibid. num. 16.

Auxilium.

- 1 Auxilium efficax physice predeterminans non est admitterendum. Proleg. 1. c. 6. n. 23.
- 2 Auxilium efficax per vocacionem congruam datum libertatem non auget, nec ad suppositionem antecedentem pertinet. ibid.
- 3 Auxilium gratie concurrat per se, & physice ad actus supernaturales, ad naturales tantum moraliter, lib. 2. cap. 8. num. 7.
- 4 Ad credenda omnia, & singula media necessaria ad salutem est necessarium aliquod auxilium gratie, lib. 2. c. 15. n. 1.
- 5 Ad amorem Dei super omnia naturalem non requiritur auxilium ordinis supernaturalis. lib. 1. c. 31. n. 21.
- 6 Speciale gratia auxilium ad Theologiam discendam requiritur. Proleg. 3. cap. 5. num. 8.

B.

Baius.

- 1 Baj error asserentis grauem tentationem necessitare voluntatem ad peccandum, lib. 1. cap. 24. num. 21. & 22.
- 2 Baj errores latissime referuntur. Proleg. 6. cap. 2. An omnes illius propositiones sint damnatae? ibidem num. 9. Contra eundem Bulla Pij V. & Gregor. XIII. ibidem. Censura vtriusque, & quas propositiones comprehendat. ibidem. a num. 8.
- 3 Baius non est inter hereticos recensendus. Proleg. 5. cap. 7. num. 11.

Beatitudo.

- 1 Beatitudinem supernaturalem, An cognouerit Pelagius? Proleg. 5. cap. 3. a num. 1. Naturalem cognouit. ibid. n. 3.
- 2 Beatitudo aeterna, propter quam homo creatus est, non est naturalis finis illius. Proleg. 4. cap. 1. num. 8. & 9.

Beatitudines viae.

- 1 Beatitudines significant actus, quibus homines beatos fieri Christus docuit. Matth. 5. lib. 2. cap. 22. nu. 1. Quare hi actus dicantur beatitudines? ibid.
- 2 Hi actus non solum sunt honesti, sed ita heroici, & excellentes, vt absque speciali gratia fieri nequeant. lib. 2. cap. 22. num. 1.
- 3 Beatitudines actuales non distinguuntur ab actibus virtutum, & donorum, sed sub illis comprehenduntur. lib. 2. cap. 22. num. 1. Sunt supernaturales in sua substantia. ibid. n. 2. Sime plures, quam octo, expenditur, lib. 2. cap. 2. num. 21.
- 4 Vide Beatitudines in particulari suis locis.

Bonifacius.

- 1 Bonifacius Romanus Pontifex Augustini opera Pelagianis restitit. Proleg. 6. c. 1. n. 6.

Bonus.

- 1 Actus bonus latius patet, quia actus praecipuus li. 1. c. 8. n. 4.
- 2 Actus bonus dupliciter honestatem alicuius virtutis sortiri potest, & quomodo? lib. 2. c. 7. n. 11.

- 3 Actus bonus, & malus create voluntatis diuersimode se habent ad Deum, vt ad causam, lib. 1. c. 22. n. 1.
- 4 Actus ex obiecto bonus, praesertim supernaturalis, makus fieri nequit, etiam ex fine extrinseco. lib. 2. c. n. 13.

C.

Carentia.

- 1 Carentia donorum, & auxiliorum specialium est priuatio, & vulnus in statu naturae lapsae, non ita in priuatio naturalibus. lib. 1. c. 1. n. 7.

Caesarianus.

- 1 Caesarianum Semipelagianum fuisse ostenditur. Proleg. 5. c. 5. num. 7.

Caluinus, & Kemnicus.

- 1 Caluini, & Kemnicij error libertatem negantium post peccatum Ada. Proleg. 5. cap. 7. num. 4. & 5.

Causa.

- 1 Causas Deus ab operatione impedire nequit positis ad agendum requisitis per solam suam voluntatem extrinsecam. Proleg. 1. c. 5. n. 18.
- 2 Causa libera vt influxum suum suspendant, Dei concursus non est necessarius. ibid. nu. 19.
- 3 Causalis haec (Ideo res futurae sunt, quia Deus praescit futuras) falsa est de scientia visionis. Proleg. 2. c. 10. n. 26. Illa tamen vera est. ibid. n. 23. & 33.

Caelestinus.

- 1 Caelestini Romani Pontificis labor, & auctoritas pro doctrina Catholica de Gratia tuenda. Proleg. 6. c. 1. num. 7. Eius epistola ad Gallia. Episcopos quanta auctoritas. ibid. a nu. 8. Assertionem ipsius epistola. ibid. n. 12.

Caelestius.

- 1 Caelestij errores recensentur. Proleg. 6. cap. 7. in lib. Augusti a cap. 10.

Certitudo.

- 1 Certitudo duplex, quae est in actu intellectus, vna essentia- lis, seu obiectiua, altera accidentalis, seu ex parte subiecti. lib. 2. c. 10. n. 10.
- 2 Certitudo. Vide Fides diuina, & acquisita.
- 3 Certitudo fidei acquisita, quamuis perfectissima, inferior est certitudine fidei infusa. lib. 2. c. 10. n. 11.

Caesarius Arelatenensis.

- 1 Caesarius Arelatenensis librum de Gratia, & libero arbitrio scripsit. Eius doctrina, & sanctitas laudatur. Proleg. 6. cap. 6. numer. 24. Quo tempore floruerit, est controuersia. ibidem.

Character.

- 1 Character Baptismi ad gratiam sanctificantem reducitur. Proleg. 3. cap. 5. num. 64. Idem dicendum de character confirmationis. ibid. Character vero ordinis potius est gratia gratis data. ibid.

Charitas.

- 1 Charitas apud August. multipliciter accipitur. lib. 1. cap. 5. a num. 2.
- 2 Charitas eadem est in via, & in patria. lib. 2. cap. 7. n. 11. & cap. 9. n. 5. Vtrobique eadem illius honestas intrinseca. c. 7. num. 11.
- 3 Ex hypothese quod videnti Deum negaretur concursus ad amandum per charitatem infusam, actum amoris non eliceret ex tali motu supernaturali. lib. 2. cap. 11. num. 34. Amaret tamen charitate naturali ex naturali motu. ib. Vide Amor, praesertim supernaturalis.

Christus.

- 1 Christus Dominus praescit certis, & infallibiliter, quid Tyrj, & Sidonij essent facturi. si illis fides, vt iudeis, proponeretur. proleg. 1. c. 2. a num. 4.
- 2 Christus Dominus est quaedam gratia externa, proleg. 3. c. 3.

Index Rerum.

- num. 15. Christus Dominus habuit prophetiam habitua-
lem, prol. 3. cap. 5. num. 25. Christus Dominus obtinuit in-
tegram naturam statum, prol. 4. cap. 2. num. 4. Non tamen
omnia privilegia status innocentie, ibid. c. 3. n. 8.
- 3 Christus Dominus non solum meruit nobis gratiam san-
ctificantem sed etiam gratias datas, lib. 1. cap. 1. a. n. 15. Mul-
ta nobis meruit præter illa, propter quæ mortuus est, lib. 1.
cap. 1. num. 22. Per mortem meruit exaltationem sui no-
minis, & alia, propter quæ mortuus non est, ibid. Verum
nobis meruerit dona nature, an solius gratia? lib. 1. c. 16. n.
5. & c. 18. num. 7.
- 4 Christum Dominum solum pro his, qui saluantur mor-
tuum fuisse, damnatum est in Concilio Valentino, proleg.
6. cap. 5. num. 4.

Cyprianus.

- 1 Cyprianus ante exortam hæresim Pelagij, Catholicam de
Gratia sententiam docuit, proleg. 6. cap. 6. num. 4.

Coactio.

- 1 Coactio duplex est, absoluta una, secundum quid altera,
proleg. 1. cap. 1. num. 6.

Cogitatio.

- 1 Cogitatio congrua quid addat cogitationi sufficienti? lib. 1.
cap. 2. num. 13.
- 2 Cogitatio congrua quanam sit? lib. 1. cap. 11. num. 5. Sit ne
maius beneficium quam sufficiens, seu incongrua, lib. 1. cap.
12. a. num. 7.
- 3 Cogitatio congrua non semper excedit incongruam quoad
entitatem physicam, ibid. n. 12.
- 4 Cogitatio sufficiens est necessaria ad omnem actum volun-
tatis necessitate antecedente, congrua vero necessitate conse-
quente, lib. 1. c. 12. n. 20.
- 5 Cogitatio congrua infert actum infallibiliter, ibid. nu-
mer. 21.
- 6 Cogitatio sufficiens, vel congrua ad actum bonum morali-
ter non est gratia donum, lib. 1. c. 13. nu. 3. Etiam in homine
lapso, ut sic, lib. 1. c. 15. n. 8.
- 7 Cogitationem primam supernaturalem nulla antecedit
gratia supernaturalis, neque illius meritum, lib. 1. cap. 17.
num. 12.
- 8 Cogitatio potest esse congrua ex solo bono libertatis usu, lib.
1. c. 29. n. 11.
- 9 Vtrum gratia sit necessaria ad omnem cogitationem mora-
lem honestam, lib. 1. cap. 2. numer. 5. & a. numer. 10. vsque
ad 15.
- 10 Privatio cogitationis congrue ad operandum honeste natu-
raliter, de facto non est pena originalis peccati, proleg. 4.
c. 9. n. 7. & 8.

Cognitio, & cognoscere.

- 1 Cognitio duplex est, alia practica, alia speculativa, lib. 1.
cap. 1. num. 1.
- 2 Cognitio mysteriorum supernaturalium, quæ reuelantur,
necessaria est ad salutem, lib. 2. c. 1. n. 3.
- 3 Cognoscere aliquod verum est aliquando difficilius, quam
operari aliquod bonum, lib. 1. c. 10. n. 9.
- 4 Quomodo effectus contingens à nobis cognosci possit. Vide
effectus nu. 2. & 3.
- 5 Ad veritates naturales cognoscendas quæ gratia requira-
tur. Vide gratia n. 29. 30. & 31.
- 6 Quomodo cognitio intellectus ad actus voluntatis concu-
rat. Vide voluntas, num. 3.

Concilium.

- 1 Concilium Africanum secundum quo tempore celebra-
tum, prol. 6. cap. 1. a. nu. 16. vsque ad 19. Et contra quos er-
rores, ibid. c. 5. a. n. 1. Fuit provinciale sed infallibilem fa-
cit fidem, & cur? ibid.
- 2 Concilium Diospolitanum contra Pelagium, & eius acta
prol. 6. cap. 3. per totum. Orosius an ibi interfuerit, ibidem.

- a. numer. 2. Cur Pelagius in eo absolutus? ibid. numer. 6.
& 8.
- 3 De Concilio Africanis & Ephesino contra Pelagium, prol.
6. c. 4. per totum. Vbi de eorum auctoritate, & decretis, &
quo tempore celebrata fuerint.
- 4 Primum Concilium Milevitanum quo tempore celebra-
tum, prol. 6. c. 4. n. 4.
- 5 Duplex fuit Concilium Milevitanum: diversitas viri-
bus, ostenditur: neutrum fuit generale, ibid. a. num. 7. Quæ
qualia decreta in utroque fuerint facta circa materiam de
gratia, ibid. a. n. 9.
- 6 Primum Concilium Carthaginense ante Diospolitanum
fuit celebratum contra doctrinam Cælestij, proleg. 6. cap.
4. num. 1.
- 7 In secundo Concilio Carthaginensi Cælestius est anathe-
matizatus, ibid. nu. 2. Quo tempore viri-
bus, celebratum, & cur ibid. n. 3.
- 8 Concilium Ephesinum quo tempore coactum, prol. 6. cap. 4.
n. 16. In eo Pelagij doctrina est damnata, ibid.
- 9 Concilium Valentinum quo tempore & contra quos erro-
res in Gallia fuerit congregatum, prol. 6. c. 5. n. 2.
- 10 Concilium Moguntinum paulo ante Valentinum celebra-
tum, & qua occasione? prol. 6. cap. 5. nu. 3. Moguntinum
item ultimum quo tempore, & contra quos? ibid. n. 3. Tunc
paulo post Tridentinum, ibid.
- 11 Concilium Senonense Pelagium, eiusque reliquias, & Lu-
therum damnat, prol. 6. c. 5. num. 5. Quo tempore coactum,
ibidem. Provinciale fuit, ibidem. Quanta auctoritas illius,
ibid.
- 12 Tridentini doctrina laudatur, illius decreta, & canonice de
Gratia continent omnem doctrinam antecedentium Con-
ciliorum, optimo ordine & dispositione, ib. nu. 10. Omnium
hæreticorum contra gratiam damnat errores, ibid.

Concupiscentia.

- 1 Concupiscentie amor, Vide amor, numer. 5. 12. 13.
& 21.

Confessio.

- 1 Ad confessionem fidei quæ gratia requiratur, lib. 2. cap. 3.5.
num. 3.
- 2 Vide præceptum n. 26.

Concurfus.

- 1 Concurfus Dei concomitans cum humana voluntate liber-
tatem non tollit, prol. 1. c. 3. n. 16. Ab æternitate illum Deus
habet preparatum, quasi sub conditione, si creata voluntas
operari voluerit, ibid. n. 16.
- 2 Concursum generalem Dei ad humanas actiones an nega-
uerit Pelagius, prol. 5. c. 4. per totum.

Conformitas.

- 1 Conformitas duplex ad rationem in actibus virtutum re-
periri potest, lib. 2. cap. 16. num. 10. Vna ad rationem natu-
ralem secundum se, altera ad rationem elevatam per gra-
tiam, ibid.

Conseruatio.

- 1 Ad gratia conseruationem gratia opus est, & qualis, lib. 2.
cap. 25. num. 10.
- 2 Præceptum conseruandi iustitiam originalem. Vide præ-
ceptum, num. 2.

Consilium.

- 1 Consilij donum dari in hominibus iustis ostenditur, lib. 2.
c. 21. num. 7.
- 2 Donum consilij actuale quo pacto ab actu prudentia infu-
sæ distinguatur, lib. 2. c. 21. n. 6. & 11.
- 3 Hoc donum consilij in materia omnium virtutum mora-
lium exerceri potest, ibid. num. 9.

Continentia.

- 1 Continentia, vel castitas perpetua moraliter tantum ho-
nesta dari potest, sine gratia auxilio, lib. 1. cap. 37. a.
num. 15.

Contingens, & Contingentia.

- 1 Vide futurum contingens.

Con-

Index Rerum.

Contritio.

- 1 Contritio naturalis an dari queat sine gratiae auxilio? lib. 1. cap. 37. num. 6.

Cornelius.

- 1 An fuerit in gratia, quando ei Angelus apparuit? lib. 1. cap. 4. num. 9.

Creatio, & Creatura.

- 1 Creatio animae rationalis, cur non dicatur supernaturalis? lib. 2. c. 6. n. 4.
- 2 Gratia non fit per creationem, prol. 3. c. 2. n. 1.
- 3 Creatura intellectualis nulla unquam in puris naturalibus condita fuit, nec de lege ordinaria conditi potest, prol. 4. cap. 1. num. 13.

D

Damnatus.

- 1 **D**amnati nihil boni operantur, libr. 1. cap. 11. numero 11.

Decretum.

- 1 Decretum Dei efficax omnino requiritur, ut voluntas creaturae cesset, prol. 1. c. 5. n. 11.
- 2 Per hoc solum decretum diuinam omnipotentiam Deus ad operandum applicat, ibid. Quomodo praedictum decretum creatam voluntatem necessitet, & quid in illa operetur, ib. a. nu. 11. vsque ad 14.
- 3 Decretum efficax duplex in Deo alterum intentionis executionis alterum prol. 1. cap. 5. num. 13. Prius ad necessitandam voluntatem creatam non sufficit, posterius satis est, ibid.
- 4 Decretum Dei conditionatum quibus modis dici queat, prol. 2. c. 8. n. 2. & 3.
- 5 Deus ante decretum liberum prius ratione intelligitur a nobis indeterminatus, ibid.
- 6 Ex decreto libero Dei non semper resultat physica mutatio in re voluta, ibid. n. 4.
- 7 Deus potest cognoscere sua decreta ut sub conditione futura prol. 1. c. 8. nu. 5. Effectus a solo Deo pendentes, vel etiam a causis necessariis in hoc decreto cognosci possunt, ibid. n. 6. Quid dicendum de effectibus liberis, ibid. n. 7.
- 8 Deum non habere decreta conditionata circa omnia possibilia probatur prol. 2. cap. 8. a. n. 9. Circum absolute futura non sunt admittenda in Deo decreta conditionata, ibid. num. 14.
- 9 Decretum generale, & conditionale de concurrendo cum voluntate explicatur prol. 2. c. 8. nu. 16. & 19. Praeter illud non est necessarium aliud decretum particulare absolutum, ibid. n. 17. & 18.
- 10 Respectu actuum malorum dari nequeunt decreta absoluta & praedeterminata, imo neq. respectu bonorum si efficaciter sint praedeterminata prol. 2. c. 9. nu. 8.

Deus.

- 1 Deum esse naturaliter cognoscimus, lib. 2. c. 1. n. 7.
- 2 Deus non praedestinat actiones malas, neq. quoad materiale eorum prol. 2. c. 5. n. 5.
- 3 Deus non aliter rem, postquam est, quam antea cognoscit, prol. 2. c. 7. n. 19.
- 4 Deum expectare voluntatem hominis ut se preparat, virtutibus suis ad fidem, vel gratiam salutarum Semipelagiani prol. 5. cap. 6. nu. 10. & 11. Quam gratiam liberi arbitrii recto vsui a Deo tribui censuerint, ibidem, a. numer. 12. late.
- 5 Deum non operari, ut velimus, nisi quantum in se est, communis fuit Pelagii, & Semipelagianorum doctrina, prol. 7. cap. 6. num. 26.
- 6 Deum nolle omnes homines saluos fieri voluntate, scilicet, efficaciter vero asseruit Augustinus prol. 6. c. 5. nu. 3. De omni tamen voluntate, haeretica propositio est, ibid.

Discretio.

- 1 Discretio spirituum, in quo consistat, prol. 3. c. 5. a. n. 8.

- 2 Discretionis spirituum, quam sit propria materia, ibid. num. 11.

- 3 Discretionis spirituum iudicium an sit evidens, certum, & infallibile prol. 3. c. 5. a. n. 42.
- 4 Discretio spirituum erga alios securius, quam erga seipsum versatur, prol. 3. c. 5. nu. 44.
- 5 Discretionis spirituum gratia non est habitualis, ibid. n. 46. Regulariter solum tribuitur viris spiritualibus.

Dispositio.

- 1 Dispositio proxima ad gratiam sanctificantem nullus actus naturae viribus factus poterit esse lib. 1. c. 35. a. n. 2. & c. 31. num. 25.
- 2 Ad primam gratiam auxiliantem non potest homo se disponere, lib. 2. c. 25. nu. 8. Nec ad primam gratiam sanctificantem dispositione supernaturali, ibid.

Distinctio.

- 1 Distinctio specifica actuum vnde desumenda, lib. 2. c. 11. nu. 13. In voluntatis actibus quomodo ab obiecto formali desumatur, ibid. n. 27. Vide actus, n. 13. 14. & 15.

Diuites.

- 1 Diuites baptizatos, nisi omnibus renuntiauerint saluari non posse, commentus est Caelestius prol. 6. cap. 7. in lib. Augusti. cap. 20.

Donum.

- 1 Donum naturale supernaturali modo non datur, nisi propter spirituale bonum recipientis, vel aliorum prol. 3. cap. 4. num. 3.
- 2 Donum linguarum explicatur, proleg. 3. cap. 5. a. num. 47. Eius ratio consistit in facultate diuinitus data ad loquendum variis linguis antea ignoratis, ibid. num. 52. An sit habituale? ibid. n. 54. Non fuit commune fidelibus in primitiua Ecclesia, ibid.
- 3 Donum scientiarum confertur propter commune Ecclesiae bonum, lib. 1. c. 1. num. 17.

Donum Spiritus Sancti.

- 1 Donum Spiritus Sancti cur ipsius spiritus nomen sortitur? lib. 2. cap. 17. num. 2.
- 2 Septem Spiritus Sancti dona, etsi in Christo praecipue, & copiosius descenderint alij etiam iustis communicantur, lib. 2. cap. 17. a. num. 3. Ad illorum actus speciale gratiae auxilium est necessarium, ibid. num. 6.
- 3 Spiritus Sancti dona in actibus ab actibus sine Theologalium, sine moralium virtutum per se infusarum distinguuntur, lib. 2. cap. 17. num. 9. & cap. 21. n. 4. A fortiori distinguuntur ab actibus virtutum acquirarum, ibid.
- 4 Donum Spiritus Sancti late sumptum comprehendit omnes actus honestos & habitus presse certos actus, & habitus ab Spiritu Sancto speciatim infusos, lib. 2. cap. 21. numer. 24.
- 5 Cur non dentur Spiritus Sancti dona in materia virtutum Theologalium, lib. 2. cap. 21. num. 25.

E

Ecclesia.

- 1 Ecclesiam in terra esse sine macula, & ruga scripsit Pelagius, prolegom. 6. cap. 7. in libro Augustini, cap. 9.

Effectus.

- 1 Effectus formalis neque impeditur, neque variatur eadem forma subiectum informantem, proleg. 4. cap. 5. numer. 2.
- 2 Effectus mere naturalis contingens potest cognosci postis requisitis & sublati impedimenti, prol. 2. cap. 1. numer. 16. Secus de effectibus libere contingentibus, ibidem, numer. 17.

3 Effe-

Index Rerum.

- 3 Effectus à solo Deo pendens, vel etiam à causis necessariis in diuino decreto cognosci potest. prol. 2. c. 8. n. 6.

Electio.

- 1 Electio medij necessarij si intentio finis libera sit, libertatem non tollit. prol. 1. c. n. 2.

Ephrem.

- 1 S. Ephrem ante Pelagium scribens multa de diuina gratia docuit, quæ definitionibus Ecclesiæ postea editis mire consentiunt. prol. 6. cap. 6. num. 9.

Epistola.

- 1 Epistola Augustini ad Pelagium, & eius expositio. proleg. 6. cap. 7. in lib. Augustini, c. 18. & 19.
2 Epistola Cælestini ad Gallias Episcopos quanta auctoritas, proleg. 6. cap. 1. a num. 8. Eiusdem epistola assertiones, ibid. num. 12.

Error.

- 1 Errores Iudeorum de gratia Christi, proleg. 5. cap. 1 per totum.
2 Errores Pelagij. Vide præcipue in Verbo, Gratia, num. 22. & 28.
3 Errores Baij. Vide Baius.
4 Errores hæreticorum circa bona opera moralia, lib. 1. cap. 4. a num. 2.
5 Per peccatum originale nullus error in intellectum transfunditur sed solum ignorantia. prol. 4. c. 6. n. 14.
6 Status innocentie, vel naturæ integræ ex gratuito priuilegio esset expers erroris lib. 1. c. 1. n. 4.
7 Error. Vide voluntas, num. 23.

Eua.

- 1 Eua statim ac peccauit, amisit iustitiam originalem, & naturæ integritatem. prol. 4. c. 6. n. 11.
2 Eua & Adam in statu naturæ integræ conditi sunt, prol. 4. cap. 2. num. 4.

Euidentiâ.

- 1 Euidentiâ. Vide fides, n. 12. 14. & 15.
2 Euidentiâ in attestante mysteriorum fidei viribus naturæ in Angelis etiam malis dari potest, lib. 2. cap. 10. numer. 4. & 15.
3 Homines in hac vita non posse habere euidentiâ in attestante mysteriorum fidei sine gratia auxilio, est probabilius. libr. 2. c. 10. n. 4.
4 Euidentiâ. Vide Prophetia, n. 5. & 6.

Eucharistia.

- 1 Eucharistia. Vide Præceptum, n. 28.

F

Facilitas.

- 1 Facilitas quæ visitur in potentia, quando elicit actum, quid sit? libr. 2. cap. 8. num. 3.

Faustus.

- 1 Faustus Rhegiensis Episcopus Semipelagianismi fautor, & doctor habitus. prol. 5. c. 5. n. 21. & 23.

Fides.

- 1 Fidei cognitio duo requirit, lib. 2. c. 1. n. 8.
2 Fides non est simpliciter necessaria ad opera moraliter bonâ, lib. 1. c. 6. n. 6.
3 Fidem non esse donum gratiæ Dei adiuuantis ad credendum Pelagianis, & Semipelagianis asserunt, lib. 2. c. 2. num. 1. & prol. 5. c. 2. n. 11. & c. 5. n. 5. Diuerso tamen modo vtrique errant, lib. 2. c. 2. n. 1.
4 Fides duos includit actus, intellectus vnum, alterum voluntatis, ibid. Secundum se est donum gratiæ gratum facientis, proleg. 3. cap. 4. n. 5.
5 Ad credendum sicut oportet fide diuina per actum intel-

ctus necessarium simpliciter est ex parte ipsius speciale gratia auxilium, lib. 2. cap. 2. num. 3. & 6. Et hoc ad quemcumque actum fidei diuina, ibid. n. 7. Et in quocumque natura statu, num. 8.

- 6 Fidei initium quid, & quocumque, lib. 2. c. 3. n. 1.

7 Fidei infusa actus, quo intellectus credit reuelatis, non est supernaturalis tantum in fieri lib. 2. cap. 6. per totum. Neque ex denominatione, vel modo tali actus extrinseco, ibid. c. 7. per totum. Neg. ex modo intrinseco, accidentario tamen, seu inherenti, cap. 8. per totum. Sed est supernaturalis in sua substantia, & essentia, ibid. cap. 5. a num. 1. & cap. 2. num. 8.

8 Fidei actus infusus, aut alius eiusdem speciei per vires naturæ fieri nequit, lib. 2. c. 5. a num. 1. Potest tamen viribus naturæ dari fides aliqua acquisita, ibid. c. 10. n. 3. & 5. Quæ, & qualis sit hæc fides? ibid. a n. 7.

9 Fidei Christiana proprietates excellentiores sunt, quam cuiusque humane, lib. 2. cap. 10. num. 8. Quadam fidei proprietates est firmitas, & quid sit, ibid. n. 17. Maior est in diuina, quam in humana fide, ibid.

10 Fides quam apostolus inter gratias gratis datas numerat, in quo consistat? prol. 3. cap. 5. a numer. 9. vsque ad 14.

11 Fidem inchoatam acquiri per naturalem voluntatem credendi senserunt Semipelagiani. prol. 5. c. 6. n. 13.

12 Fides naturalis, seu acquisita mysteriorum fidei duplex esse potest, lib. 2. cap. 10. n. 10. Vna ex terminis obscura, & altera euidens in attestante, ibid.

13 Fides humana obscura, & voluntaria non potest esse certa ex parte obiecti, sed vt plurimum ex parte subiecti, ibid.

14 Fides acquisita habens euidentiâ attestantis potest esse certa certitudine obiectiua, seu essentiali, lib. 2. c. 10. num. 11. Hæc tamen certitudo etiam fidei acquisita in hominibus dari nequit sine gratia auxilio, ibid.

15 Fides acquisita quantumuis perfecta, semper inferior est in certitudine fidei infusa, lib. 2. c. 10. n. 11.

16 Fides infusa non patitur secum dubitationem liberam, seu deliberatam de eodem obiecto, ibid. num. 12. Nec item fides acquisita cum euidentiâ in attestante, ibid. Aliter fides acquisita obscura, & inuidens, ibid.

17 Fides acquisita mysteriorum fidei infallibilis est ratione materia, seu ex materiali obiecto, lib. 2. cap. 10. n. 13. Libera tamen, & obscura fallibilis est formaliter, seu ex obiecto formali, ibid. n. 14.

18 Fides acquisita hæretici etiam falsa est eiusdem speciei cum fide acquisita Catholici, quæ materialiter tantum est vera, ibid.

19 Obiectum fidei humane etiam res supernaturales ingrediuntur, & quomodo? lib. 2. c. 10. n. 25.

20 Fidem acquisitam naturalem nunquam posse attingere Deum eodem motu, quo infusa attingit, longe remotior est sententia, ibid. c. 11. n. 8.

21 Fides impetrat, & meretur donum gratiæ diuinæ, lib. 2. c. 2. num. 8.

22 Discrimen inter motuum fidei infusæ, & acquisitæ hæretici, vel demonis, lib. 2. c. 11. n. 31. & 32.

23 Ex hypothesi, quod facta propositione obiecti, & motui fidei Deus negaret intellectui concursum supernaturalem, non eliceret tunc actum fidei infusæ, ibidem, cap. 11. num. 34. Eliceret tamen actum fidei acquisitæ ex alio motu humano, quod diuinum communiter comitatur, ibid.

24 Fidei confessio. Vide confessio.

Fiducia.

- 1 Fiducia non ad intellectum, sed ad voluntatem per se formaliter spectat, lib. 2. a. 12. n. 2.

Finis.

- 1 Finis hominis naturalis, & supernaturalis, lib. 1. in prælud. num. 3.
2 Finis dat speciem actui, & bonitatem, vel malitiam in moralibus, lib. 1. c. 6. n. 5.
3 Duplex finis vltimus quoad appetitionem repugnat. Impli-

Index Rerum.

cat item quod finis supernaturalis quoad consequentiam,
sit naturalis quoad appetitionem, prol. 4. c. 1. n. 8.

Fomes.

- 1 Fomitis difficultas quomodo per habitus infusos minuatur, lib. 1. c. 10. num. 7.

Fortitudo.

- 1 Fortitudinis donum actuale specie distinguitur ab actu fortitudinis infuse, lib. 2. c. 21. n. 11.

Fructus.

- 1 Fructus Spiritus Sancti, actus, & opera virtutum presertim significant, lib. 1. cap. 22. num. 25. A virtutum, & donorum actibus in eisdem materiis non distinguuntur, ibid. num. 26. Cur fidem, spem, & prudentiam inter fructus Spiritus Sancti Apostolus non numeret, ad Galatas 5. ibidem num. 28.

Fulgentius.

- 1 D Fulgentij opera recensentur, proleg. 6. cap. 6. nu. 25. Eius doctrina de Gratia contra Semipelagianos magnopere laudatur, ibid. Illius maxima autoritas post Augusti & Prosperum, ibidem.

Futurum contingens.

- 1 Futurorum prescientia non est ratio, vel causa, quod res futura sit, prol. 1. c. 6. n. 28.
- 2 Futura contingentia per scientiam conditionatam Deus infallibiliter cognoscit, prol. 2. c. 1. nu. 6. Idg. ante vllum sue voluntatis decretum, ibid. Hanc scientiam societatis Patres semper docuerunt, ibid. n. 7.
- 3 Rem esse in causa, non est esse futuram, prol. 2. c. 7. n. 4. Denominatio futuri non solum desumitur ex efficaci voluntate Dei, ibid. n. 5.
- 4 Rem esse futuram formaliter consistit in transitu rei ab esse quoad habet in causa, ad illud, quod in se habitura est, prol. 2. cap. 7. n. 7. Contingentia quid addat futurationi? ibid. num. 9. Que indifferentia sit de ratione futuri contingentis, ibidem, num. 10.
- 5 Circa determinatam veritatem futurorum contingentium erravit Aristoteles, proleg. 2. cap. 7. num. 11. 12. & 13. Veritas futurorum contingentium non desumitur ex determinatione cause in actu primo constituta, ibidem, num. 14.
- 6 Contingentia effectus futuri in causa necessaria inuenitur passim in libera actione, intrinsece, prol. 2. c. 7. n. 15.
- 7 Futura libera habent determinationem sue veritatis in causa prout libere determinabitur in actu secundo, proleg. 2. c. 7. num. 18.
- 8 Futura conditionata non sunt vera in violatione ex causa, neq. in illa cognosci possunt infallibiliter, ibid. nu. 20. Habent determinatam veritatem, nu. 21. Quo sensu illam habeant, num. 24.
- 9 Futura neq. absoluta, neq. determinata pendent ex voluntate Dei prae-determinante, prol. 2. c. 9. n. 7.
- 10 Ex eo quod Deus cognoscit conditionata indeterminate vera ante decretum sue voluntatis, non sequitur illa cognoscere per necessaria, vel futura ex causa extrinseca prae-determinante voluntatem, prol. 2. c. 9. n. 10.
- 11 Effectus mere naturalis contingens potest cognosci in causa positus requisitis, & sublati impedimenti, proleg. 2. c. 7. num. 16. Secus de effectibus libere contingentibus, num. 17.
- 12 Actus non potest praeiudici absolute futurus, nisi potentia ad illum simpliciter supponatur, prol. 2. c. 1. n. 6.
- 13 Causalis haec, ideo res futura sunt, quia Deus praescit futuras falsa est de scientia visionis, prol. 2. c. 10. n. 26. Illatiue tamen vera est, ibid. n. 23. & 33.

G

Gaudium.

- 1 Gaudium de Deo duplex: amicitiae, scilicet, & concupiscentiae, lib. 2. c. 12. n. 12. Viriug. ratio explicatur, ibid.

Gelasius.

- 1 Gelasij Romani Pontificis pro tuenda Gratia studium, & scripta, prol. 6. cap. 1. num. 22.

Gennadius.

- 1 Gennadius temere dixit Cassianum à Sancto Prospero fuisse infumatum, prol. 5. c. 5. n. 14. An fuerit Semipelagianus, non liquet, Catholicus tamen obijt, ibid. n. 33.

Gentes.

- 1 Gentes aliquando morale bonum operantur, ex sola ordinaria providentia, lib. 1. c. 8. num. 41.

Gothescalcus.

- 1 Gothescalcus haeresis praedestinatorum author, proleg. 6. cap. 5. num. 3.

Gratia.

- 1 Gratia est principium internum operationum, ad quas iuvat in premio totius operis, num. 2.
- 2 Gratiae etymologia, prol. 3. c. 1. n. 2. & 3.
- 3 Gratia excitans motus libertatis sunt expertes, proleg. 1. cap. 6. num. 3.
- 4 Gratia solum significat dona supernaturalia vel quoad substantiam, vel quo ad modum, prol. 3. c. 2. n. 3. & 7.
- 5 Omnis gratia Dei est gratia Christi, ibid. n. 9.
- 6 Gratia increata, quae datur, prol. 3. c. 3. n. 2. Omnis creata datur in tempore, ibid. n. 6. Increata non omnis communicatur in tempore, nu. 7. Gratia nomine simpliciter venit temporalis, c. 3. n. 9. Et gratia grati faciens, prol. 3. c. 6. n. 1.
- 7 Gratia diuisio in internam, & externam, prol. 3. cap. 6. nu. 10. & 11.
- 8 Gratia gratis data, & gratum faciens late exponitur, prol. 3. cap. 4. per totum. Gratia gratis data communes sunt peccatoribus, & iustis, ibid. nu. 8. & 9. Gratia gratum faciens includit omnia dona gratiae, quae homini ad propriam sanctificationem conferuntur, ibid. n. 15.
- 9 Gratia gratum faciens, quo sensu sit nobilior gratis datis, prol. 3. c. 4. n. 19.
- 10 Gratia sanctitatum, & operatio virtutum quid, & vtrum distinguantur? prol. 3. c. 5. n. 15. De numero, & quidditate harum gratiarum, ibid. per totum caput.
- 11 Gratia gratis data plures possunt numerari, quam nouem, nec omnes inter se necessario differunt, proleg. 3. cap. 5. n. 63. & 64.
- 12 Gratia non fit per creationem, prol. 3. c. 6. n. 2.
- 13 Gratia nomine actuale, & habituale sepe Patres intelligunt, ibid. n. 3. & 6.
- 14 Gratia sanctificantis diuisio in gratiam viae, & patriae, prol. 3. c. 6. n. 7. Gratia patriae est perfectior gratia viae in suo esse, non tamen in ratione gratiae, ibid.
- 15 Gratia viae diuiditur in eam, quae est in essentia animae, & in eam, quae residet in potentia, ibid. n. 3.
- 16 Gratia actualis sanctificans sunt actus supernaturales, & Dei concursus ad illos requisitus, prol. 3. c. 6. num. 9. Triplex illius diuisio, num. 10. Varia illius nomina explicantur, num. 11.
- 17 Gratia praeparans coincidit cum operante, prol. 3. c. 6. n. 13. Gratia praedeterminantis nomen inusitatum, & ambiguum, ibid. Praeparans, & praedeterminans gratia vox ambigua, & generalis, ibid. n. 14.
- 18 Gratia à iustitia originali distinguitur, prol. 4. c. 5. n. 2. & 5. Nec ex se est physica, & connaturale principium iustitiae originalis, ibid. nu. 4. Probabile tamen est esse connaturale principium habituum supernaturalium, ibid.
- 19 Iustitia originalis quo sensu gratiam includat, prol. 4. c. 5. nu. 6. Quo sensu dici possit gratia, ibid. n. 7.
- 20 Gratia adiutrix ad bene operandum moraliter non est necessario coniuncta cum statu originali iustitiae, ibid. nu. 10.
- 21 Gratia dona reuocantur ad actus, habitus, & auxilia, prol. 5. c. 1. num. 13.
- 22 Gratia nomine solum legem, liberum arbitrium, revelationem, & doctrinam intelligit Pelagius, prol. 5. cap. 2. num. 3.

Index Rerum.

- & 10. Gratiam adoptionis agnouit in paruulis, non tamen in adultis, num. 5. Gratia solum tribuat vim faciendi ad obseruantiam legis diuine, ibid. num. 7. Gratiam, quae dat bene posse operari semper negauit, prol. 5. cap. 3. num. 7. Solum admisit gratiam, quae iuuat possibilitatem voluntatis, atque operis, ibid. Non influere gratiam in actionem liberam credidit, ibid. nu. 11. Gratiam internam non agnouit, neq. excitantem, ibid. a num. 13. usque ad 15. Efficacem omnino negauit, num. 19.
- 23 Gratiam Dei secundum merita hominum docuerunt Semipelagiani, prol. 5. cap. 6. num. 1. Eorum error explicatur per totum caput. Quid de gratia praeueniente? nu. 10. Quid de gratia adiutorio quoad sufficientiam, & efficaciam, ib. a num. 24.
- 24 Gratia initialis nomine quid intelligat Prosper, prol. 5. c. 6. num. 22. & 28.
- 25 Gratia generalis nomine quid intelligant Semipelagiani: quid item nomine specialis? ibid. n. 31. & 32.
- 26 Gratia nomine tam Pelagius, quam Semipelagiani equiuocersi proleg. 5. c. 6. n. 44.
- 27 Gratiam adiuantem negauit Caluinus, proleg. 5. cap. 7. num. 9. Gratiam quibus in locis Scriptura commendat, prol. 6. c. 1. n. 1. Gratiam dari ad singulos actus, proleg. 6. cap. 7. in lib. Augusti. c. 11.
- 28 Gratiarum diuersitatem à Paulo expressam negauit Pelagius, ibid.
- 29 Gratia quot modis necessaria, lib. 1. in pralud. num. 1. & 2. Vtrum necessaria sit ad omnes veritates cognoscendas, lib. 1. cap. 1. a num. 1.
- 30 Gratia specialis etiam in statu naturae lapsae, vel in puris naturalibus non est necessaria ad cognoscendas veritates naturales diuinae sumptas, lib. 1. c. 1. num. 5. & 6. Est tamen necessaria ad cognoscendas omnes veritates naturales collectivae, praesertim sine admixtione erroris, ibidem, num. 8.
- 31 Specialis gratia ad veritates etiam naturales cognoscendas non solum est gratia Dei, sed etiam Christi, de facto: de possibili tamen esse aliter potest, lib. 1. cap. 1. num. 15. Gratia omnis in statu innocentiae daretur propter merita Christi, ibid.
- 32 Vtrum gratia sit necessaria ad omnem cogitationem moralem honestam? lib. 1. cap. 2. nu. 5. 10. 13. 14. & 15.
- 33 Gratia aliqua est sufficiens, ut homo lapsus faciat aliqua opera sine ulla malitia, lib. 1. c. 3. n. 4.
- 34 Gratia habitualis, vel charitas non requiritur ad omne opus bonum, lib. 1. cap. 4. num. 16. Gratia nulla infusa per modum habitus est necessaria ad honestam operationem, ibid.
- 35 Necessitas gratiae ad opera supernaturalia intrinseca dicitur ad naturalia extrinseca, & cur? lib. 2. in pralud. nu. 1. Intrinseca tam in Angelis, quam in homine, etiam in statu naturae integre reperiuntur, ibid.
- 36 Homini in statu naturae lapsae utraque gratia necessaria, lib. 2. in pralud. num. 1. Praesertim ad actus voluntatis, & intellectus supernaturales, ibid. num. 3. Et quomodo, lib. 2. cap. 5. num. 5. Homo tam in statu naturae integre, quam in statu originalis infirmitate possidere sine gratia sanctificante, prol. 4. c. 3. n. 10.
- 37 Infans non indiget noua gratia habituali, imo nec praesentis augmento ad non peccandum, lib. 1. c. 25. nu. 5. Nec actuali ad singula peccata vitanda, praeter illam, quae ad generalem prouidentiam spectat, ibid. n. 6.
- 38 Homo lapsus etiam sanatus per gratiam sanctificantem indiget speciali gratia ad vitanda omnia peccata longo tempore, lib. 2. c. 25. n. 7.
- 39 Ad gratiae conseruationem gratia opus est, & qualis? ibid. num. 18.
- 40 Ad primam gratiam auxiliantem non potest homo se disponere, lib. 2. cap. 25. num. 8. Nec ad primam gratiam sanctificantem sine dispositione supernaturali, ibid.
- 41 Gratia necessitas ad actum amoris Dei naturalem. Vide amor, nu. 11. 14. 18. & 19.
- 42 Gratia necessitas ad actus fidei. Vide Fides, numer. 2. 3. 5. & 8. & voluntas, numer. 11.

- 43 Quomodo reuelatio gratia dicatur. Vide Reuelatio, num. 1. & 8.
- 44 Gratia necessitas ut homo bene moraliter operetur. Vide homo, a n. 19. Vide Operatio, latissime.
- 45 Gratia necessitas ad amandum inimicos, lib. 1. cap. 37. num. 14.
- 46 Gratia necessitas ad martyrium. Vide Martyrium.
- 47 Gratia necessitas ad seruanda praecepta. Vide Praeceptum, a nu. 12. latissime.
- 48 Gratia necessitas ad efficiendum, & recipiendum Sacramentum. Vide Praeceptum a nu. 24.
- 49 Gratia necessitas ad remissionem peccati. Vide Remissio.
- 50 Gratia necessitas ad vincendas tentationes. Vide Tentatio.

Gratitudo.

- 1 Gratitudo Deo non conuenit, prolegom. 3. cap. 2. numer. 6. & 7.
- 2 Gratitudo hominis est gratia Dei, ibidem, num. 8.

Gubernatio.

- 1 Gubernationis nomine Paulus quid intelligat? proleg. 3. cap. 5. num. 66.

H

Habitus.

- 1 **H**abitus supernaturalis receptio in anima remote libera dicitur, prol. 1. c. 2. n. 6.
- 2 Habitus charitatis in patria necessario ordinatur ad suos actus, prol. 1. c. 5. nu. 5. Ad illos potentiam quasi necessitat, ibid. Non desineret, quamuis Deus cum voluntate non concurreret, ibid.
- 3 Habitus tam naturalibus, quam supernaturalibus voluntas utitur pro sua libertate, prolegom. 1. cap. 5. numer. 8.
- 4 Habitus malos Deus non potest infundere, proleg. 4. cap. 8. num. 11.
- 5 Habitus supernaturales originalem iustitiam homini conferre non poterant, prol. 4. c. 5. n. 2.
- 6 Habitus infusi quomodo minuant fomitis difficultatem, lib. 1. cap. 10. num. 7.
- 7 Habitus acquisitus non amittitur per vnum actum contrarium, lib. 1. c. 38. n. 5.
- 8 Differentia inter habitus infusos, & acquisitos assignatur, lib. 2. cap. 8. num. 3. Infusi ad quam qualitatis speciem spectent, lib. 2. cap. 9. num. 3.

Harecticus, & Haresis.

- 1 Haresis Pelagiana initium, & progressus, proleg. 5. cap. 2. a num. 1.
- 2 Hareticorum errores circa bona opera moralia, lib. 1. cap. 4. a num. 2.

Hieronymus.

- 1 D. Hieronymi encomia, prol. 6. c. 6. a num. 11. Accuratissime contra Pelagium scripsit, ibid. Quanta eius auctoritas ad confutandas haereses, ibid.

Hilarius.

- 1 An duo extiterint Hilarij tempore S. Augustini, proleg. 6. cap. 6. num. 21.

Homo.

- 1 Homo potest à Deo creari in statu pure naturae sine peccato; imo sine illo futurus erat, si immediate à Deo crearetur, prol. 4. c. 1. n. 4. & 17.
- 2 Homo non potest connaturali modo creari nisi propter aliquam beatitudinem, prol. 4. c. 1. n. 6. & 19. Non habet naturalem appetitum immaturo ad visionem Dei, ibid. nu. 21. Opinio contraria refertur, num. 6.

Index Rerum.

- 3 Homo potuit à Deo condi extra statum naturæ integræ, prol. 4. c. 2. n. 5.
- 4 Vtrum homo in statu naturæ integræ legem naturalem seruare posset? ib. n. 6. & 13. Connaturalis enim est donum speciale integritatis naturæ, ib. n. 8. & 13.
- 5 Homo in statu puræ naturæ quomodo posset naturalem beatitudinem assequi, ib. n. 25.
- 6 An homo proxime creatus à Deo in quolibet statu dici possit creatus in originali innocentia? prol. 4. c. 3. n. 2.
- 7 Homini primo quid Deus contulerit? ib. an. 3. In statu puræ naturæ, licet non peccaret, naturaliter moreretur, ib. n. 7.
- 8 Homo in solo statu naturæ integræ posset prius venialiter peccare, quàm mortaliter, non ita in statu originalis iustitiæ, prol. 4. c. 3. nu. 10. iuncto 4. Tam in statu naturæ integræ, quam in statu originalis iustitiæ posset esse sine gratis sanctificante, ibid. n. 10.
- 9 Homo defunctio semper ordinatus fuit ad finem supernaturalem per sufficientia media à Deo preparata, prol. 4. c. 4. nu. 1. & 2. Neg. in statu integræ, neg. pura natura haberet vires ad actus supernaturales eliciendos n. 8.
- 10 Homo solum à mortali culpa lapsus denominatur, & in statu naturæ lapsæ constituitur, prol. 4. c. 6. n. 1.
- 11 Quo sensu dicatur homo à Patribus imaginem Dei perdidisse per peccatum, prol. 4. c. 7. à nu. 9. In statu naturæ lapsæ non est debitor ab extrinseco, quam esset in statu puræ naturæ, prol. 4. c. 9. nu. 4. In naturalibus fuisse vulneratum, quo sensu verum, prol. 4. c. 8. nu. 19.
- 12 Vnde homini proueniat difficultas bene operandi in statu naturæ lapsæ, ibid. n. 14.
- 13 Homo ex vi peccati originalis non nascitur in termino damnationis sed in via ad illam, prol. 4. c. 9. n. 8. & 10.
- 14 Hominem lapsum ante gratiam non esse liberum ad non peccandum quo sensu verum, prol. 4. c. 9. n. 13.
- 15 Homo seruus diaboli quibus modis sit factus ibid. n. 16. & 17. An in statu puræ naturæ minus teneretur? ibid. nu. 17. & lib. 1. c. 23. n. 25.
- 16 Hominem lapsum nullum opus absolute bonum posse per gratiam facere asserunt Lutherani, prol. 4. c. 7. n. 10.
- 17 Homo existens in peccato mortali potest habere multos actus bonos, lib. 1. c. 4. n. 6.
- 18 Hominem in hac vita non posse habere euidentiā in attestante mysteriorum fidei sine gratia auxilio est probabilis, lib. 2. c. 10. n. 4.
- 19 Homo lapsus potest aliquando bene moraliter operari, sine speciali auxilio gratiæ, lib. 1. c. 8. n. 4. Non potest naturaliter diu viuere sine peccato mortali contra legem naturalem, lib. 1. c. 24. nu. 36. In natura integræ posset diu seruare totam legem naturalem sine speciali gratia, lib. 1. c. 25. n. 6.
- 20 Homo lapsus non potest diu sine gratia seruare totam legem naturalem absq. mortali culpa, lib. 1. c. 26. n. 4. Oppositum est temerarium ibid. n. 12.
- 21 Requiritur gratia habitualis, an sufficiat actualis, & supernaturalis quo ad modum ad seruandam diu totam legem naturalem sine peccato mortali? lib. 1. c. 27. an. 1. Tale gratia de lege ordinari datur fidelibus, iustis, iustificatis ib. an. 15.
- 22 Homo in puræ naturæ non posset sine graui lapsu seruare diu totam legem naturalem absq. peculiari Dei auxilio lib. 1. c. 28. n. 4. Nec esset ad hoc potior, quàm in statu naturæ lapsæ, ib. n. 8.
- 23 Homo in puris naturalibus haberet peculiarem aliquam Dei prouidentiam ad seruandam totam legem naturalem, si uellet, ib. an. 9.
- 24 Homo lapsus tripliciter potest amare Deum super omnia ut finem naturalem, lib. 1. c. 35. n. 16.
- 25 Homo in puris naturalibus non posset per vires naturæ diligere Deum super omnia etiam ut finem naturalem, lib. 1. c. 36. n. 2. Nec etiam ad breue tempus, ib. Posset tamen cum aliquo Dei auxilio, ibid. n. 8.
- 26 Possetne homo lapsus, vel in puris naturalibus naturales virtutes acquirere sine gratia auxilio? lib. 1. c. 38. per totum sere. An in natura integræ posset perfecte acquirere virtutes naturales? lib. 1. c. 38. num. 2. Vtrum in statu naturæ lapsæ, ibid. n. 3.
- 27 Homo sine charitate nec amore elicto, nec innato diligit Deum ut finem supernaturalem, ibid. n. 13. Diligit tamen ut finem naturalem, ibid.
- 28 Homo. Vide Gratia.

Hormisdas.

- 1 Hormisdas Pontificis Romani pro Gratia, & Augustino tuendo sollicitudo, & auctoritas prol. 6. c. 1. n. 23.

1.

Ignorantia.

- 1 Ignorantia Vide vulnus.
- 2 Ignorantia. Vide status, n. 16.

Imago.

- 1 Quo sensu dicatur homo à Patribus imaginem Dei perdidisse per peccatum, prol. 4. c. 7. à n. 9.

Imperium.

- 1 Imperium in intellectu non distinguitur à iudicio practico, lib. 1. c. 2. n. 10.

- 2 Imperiū an requiratur ad primū actū voluntatis, ib. n. 11.

Indifferentia, & Indifferens.

- 1 Actus indifferens in indiuiduo non datur, lib. 1. c. 9. n. 4. & c. 19. n. 10.

- 2 Indifferentia ad libertatem. Vide libertas. Vide potentia. Infalibile, & Infalibilitas.

- 1 Quid sit infalibilitas actus, lib. 2. c. 10. n. 13.

- 2 Infalibilitas actus duplex, materialis, scilicet, & formalis, ibid. Quæ, & qualis sit utraq. ibid.

- 3 Infalibile. Vide Fides.

Infans.

- 1 Infantes qui in originali decedunt, possunt habere honestas operationes prol. 4. c. 9. nu. 7. Non sunt obstinati in malo, lib. 1. c. 15. n. 10.

- 2 Infantium libertas. Vide libertas, n. 10.

Infideles.

- 1 Infideles possunt interdum bene operari, lib. 1. c. 6. n. 6. Etiam sine veri Dei cognitione, ibid. n. 8.

Initium.

- 1 Initium salutis ex nobis esse docuerunt Semipelagiani, prol. 5. cap. 6. num. 6.

Inimicus.

- 1 Inimicorum dilectio moraliter bona an dari possit sine gratiæ auxilio, lib. 1. cap. 37. n. 14.

Innocentius.

- 1 Innocentius primus damnauit primo Pelagianam heresim, prol. 6. c. 1. nu. 2. Ut fidei definitio accipienda est illius doctrina de gratia, ibid. n. 3.

Intellectus.

- 1 Intellectus non est formaliter liber, prol. 1. c. 3. n. 6. & 7.

- 2 Intellectus potest moueri sine preuia motione voluntatis, non tamen contra lib. 1. c. 11. n. 4.

- 3 Intellectus Angelicus à solo Deo immediate moueri potest extrinsece, lib. 1. cap. 13. n. 9.

Intellectus ut est donum Spiritus Sancti.

- 1 Intellectus ut donum actuale non est pura apprehensio, sed aliquod iudicium includit, lib. 2. c. 19. n. 4. Quenam sit eius natura, & munus, ibid. n. 5. Quomodo distinguatur à dono sapientiæ an precedat, vel sequatur fidem infusam, ibid. n. 7. & 8. Esse hoc donum actum in sua substantia supernaturalem probabilius, ibid. num. 11.

Interpretatio, & Interpretes.

- 1 Interpretatio sermonum, quanam gratia, prol. 3. c. 5. à nu. 55. Quomodo differat à dono linguarum? ibid. nu. 59. Saepè conceditur predicatoribus infidelium conuersionem procurantibus, ibid. Septuaginta item interpretibus, & vulgato concessam aliqui credunt. ibid.

- 2 Quod donum interpretandi concessum creditur D. Bernardo, & aliis Ecclesiæ Doctoribus, ibid. n. 61.

Ioannes.

- 1 Ioannis quartii Pontificis Romani de Gratia doctrina contra Pelagianum, prol. 6. c. 1. n. 15.

- 2 Ioannes Constantinopolitanus Patriarcha Pelagij sectator à D. Gregorio derictus, & expugnatus, ibid.

Iurisdiclio.

- 1 Iurisdiclio in foro interno pertinet ad gratias gratis datas, prol. 3. c. 5. n. 60.

Iustitia, & Iustus.

- 1 Iustitia originalis. Vide Gratia, nu. 18. 19. 20. & Habitus, num. 4.

- 2 Preceptum conseruandi iustitiam originale. Vide Preceptum, num. 2.

Index Rerum.

3 Iustus. Vide Gratia, n. 37. 38. 39.

Iustitia prout est quarta beatitudo.

- 1 Iustitia fames, & sitis ponitur quarta beatitudo à Christo Domino Matthæi, 5 lib. 2. c. 22. n. 12.
- 2 Hec iustitia non est tantum specialis virtus moralis ad alterum sed collectio actuum, vel affectuum omnium virtutum, quibus homo appetit iustificari, vel in sanctitate crescere. ibid.
- 3 Hec iustitia non distinguitur ab actibus donorum, & virtutum circa eandem materiam, ibid.

L.

Lex.

- 1 Legem sic mittere ad regnum quemadmodum Evangelium asseruit Cælestius, prol. 6. c. 7. in lib. Aug. c. 8.
- 2 Legem à fide quomodo distinguit Paulus, prol. 5. c. 1. n. 4.
- 3 Lex naturalis non potest tota servari sine gratia, libr. 1. cap. 14. num. 7.
- 4 Lex. Vide Homo, nu. 19. & 20.

Leo.

- 1 Leo Magnus Pontifex Romanus Pelagii hæresim penitus extinxit, prol. 6. c. 1. n. 14. 15. & 19. Eius canones ab Hormisdæ relati, n. 24.
- 2 Leonis nomen de gratia professio, & doctrina, ibid. n. 25.

Libertas, & Liberum.

- 1 Libertas quatuorplex sit, & que propria, prol. 1. c. 1. n. 3.
- 2 Libertas à sola coactione carentiam violentie tantum requirit, prol. 1. c. 1. n. 5.
- 3 Libertatem à necessitate in homine dari de fide est, prol. 1. cap. 4. num. 8.
- 4 Libera potentia quæ necessitas repugnet, prol. 1. c. 1. n. 9. Libertas actus tollitur si potentia ab intrinseco, vel extrinseco necessitatem patitur, ibid.
- 5 Libertas formalis potentia actui vendicat, prol. 1. c. 2. n. 2.
- 6 Libertas creata primario internis actibus, & his mediantibus externas actiones respicit, ibid. nu. 7. Divina vero primario externas actiones respicit, ibid.
- 7 Libertatis distinctio quoad speciem, & exercitium: & in quo utraq. consistat, ibid.
- 8 Libertas proxima completam virtutem actiuam necessario exigit, prol. 1. c. 2. nu. 10. Libertas in actu primo potest esse proxima, vel remota, ibid. n. 13.
- 9 Libertas proxima includit omnia requisita à parte Dei, quæ aliarum causarum, ib. c. 3. n. 12. Libertatem non destruit actualis Dei concursus cum voluntate creata, ibid. n. 16.
- 10 Predestinatio, seu prescientia actuum bonorum libertatem operantis non evertunt, prol. 1. c. 6. n. 2.
- 11 Pueri, vel amentes libertatem non habent, etsi potentiam de se liberam habeant, prol. 1. c. 2. n. 14.
- 12 Libertate omnino destruit motio antecessor, prol. 1. c. 3. n. 15.
- 13 Libertati aliqua suppositio seu necessitas officit: non tamen omnis, prol. 1. c. 6. n. 2. & 3.
- 14 Libertas formalis non consistit in iudicio rationis indifferente, talique iudicio stante voluntas necessitari à Deo potest, prol. 1. c. 6. n. 32.
- 15 Libertatis vires debilitate per peccatum originale, prol. 4. c. 7. nu. 1. Non tamen amissam esse libertatem de fide constat, ibid. n. 3. & 4.
- 16 Libertas non est donum gratuitum, sed proprietas naturæ, prol. 4. c. 7. nu. 2.
- 17 Libertas radicalis, & formalis quomodo lese in homine in statu naturæ lapsæ, ibid. c. 8. n. 15.
- 18 Agi, seu moveri à Deo non tollit indifferentiam libertatis, prol. 6. c. 7. in lib. Augustini, c. 2. in adnotatione Marginali.
- 19 Lutheri error circa libertatem, prol. 5. c. 7. n. 3.
- 20 Calvini, & Kemmici error libertatem negantium post peccatum Adæ, prol. 1. c. 7. n. 4. & 5.
- 21 Libertas, Vide potestas.
- 22 Libertas in actu. Vide actus, n. 2. 3. & 4. Vide Concursus. Vide electio.
- 23 Actus supernaturalis quoad substantiam non tollit quominus sit liber, lib. 2. c. 9. n. 5.
- 24 Causa libera, ut influxum suspendant, Dei concursu non indigent, prol. 1. c. 5. n. 19.
- 25 Hominem lapsum ante gratiam non esse liberum ad non peccandum quo sensu verum sit, prol. 4. c. 9. n. 13.
- 26 Intellectus non est formaliter liber, prol. 1. c. 3. n. 6. & 7.

26 Libertas. Vide Potentia à n. 1.

Liberum arbitrium.

- 1 Liberum arbitrium hominis ante gratiam non esse liberum, quo sensu dicant Patres, prol. 4. c. 7. num. 11.
- 2 Liberi arbitrij vires quoad perfectionem, quam in statu puræ naturæ habent, non fuerunt diminuta in naturæ lapsæ ex vi originalis peccati, prol. 4. c. 8. an. 5.
- 3 Liberi arbitrij bono vsui gratiæ meritum tribuebant Semipelagiani, prol. 4. c. 6. n. 4.
- 4 Liberum arbitrium qui negauerint, ibid. n. 2.
- 5 Liberum arbitrium quo sensu dicatur non valere ex se nisi ad malum, lib. 1. c. 21. an. 1.
- 6 Semipelagianorum error circa liberum arbitrium, prol. 5. c. 6. a num. 10.

Luctus.

- 1 Luctus est certia beatitudo iuxta illud Matthæi 5. Beati qui lugent, lib. 2. c. 2. an. 10.
- 2 De quo luctu Christus loquatur, ibid. Et in quo consistat hæc beatitudo multiplex expositio, & sententia, ibid. Verior quæ illam in exercitio mortificationis seu in certamine pro virtute contra passionem collocat, ibid. n. 11.
- 3 Hæc beatitudo luctus non distinguitur a donis, & virtutibus per se infusis, ibid. Nec item consistit in actu aliquo vnius tantum sed in collectione multarum, ibid.

Lumen gloriæ.

- 1 Lumen gloriæ necessario ad suos actus ordinatur, prol. 1. c. 1. n. 5. Ad illos potentiam quasi necessitat, ibid. Si Deus cum potentia non concurreret, non propterea esse desineret, ibid.

Lutherus, & Lutherani.

- 1 Lutherus, Calvini, & eorum sequaces hæresim prædestinatorum innovarunt, eorum errores, & fundamenta, prol. 4. cap. 7. per totum.
- 2 Lutheri, & Calvini errores Leo decimus, Paulus tertius, & Pius quartus damnauerunt, prol. 6. cap. 1. n. 26.
- 3 Lutherani, & Pelagiani conveniunt in libertate tollenda, prol. 5. c. 7. n. 1.
- 4 Molliores Lutherani de libertate circa bona, vel mala opera quid sentiant, prol. 5. c. 7. n. 6.

M.

Mansuetudo.

- 1 Mansuetudo in quo consistat, ut est secunda beatitudo, lib. 2. c. 22. an. 7.
- 2 Quenam sit terre possessio, quæ promittitur in mansuetudinis præmium, ibid. n. 9.

Maxentius.

- 1 Quis fuerit, & quid scripserit, prol. 6. c. 6. n. 26.

Maria.

- 1 Vide Beata Virgo.

Martyrium.

- 1 Martyrium propter legem naturalem, an dari queat, sine gratiæ auxilio, lib. 1. c. 27. n. 21.

Massilienses.

- 1 Massilienses auctores fuisse erroris Semipelagianorum, prol. 5. c. 5. n. 5.

Medium.

- 1 Ad exequenda omnia, & singula media necessaria ad salutem est necessaria aliquod auxilium gratiæ, lib. 2. c. 25. n. 1.

Meritum, & meriti.

- 1 Actus meritorij à non meritorio triplex differentia, lib. 1. cap. 7. num. 2.
- 2 Actus naturalis moraliter bonus est meritorius præmij ordinis naturalis, lib. 1. c. 20. nu. 22.
- 3 Mereri non possumus de congruo primam gratiam internam, vel fidem per bonum opus morale, lib. 1. c. 17. n. 11.
- 4 Meritum humanum necessario præcedere gratiam an putauerint Semipelagiani, prol. 5. c. 6. an. 20. Propter meritum humanum gratiam infallibiliter tribui an senserint? à n. 33. Meritum de congruo an de condigno respectu gratiæ agnouerint? à n. 37. Cum merito humano quo modorationem gratiæ conciliarent, à n. 40. Pelagij error de merito, vide Pelagius, n. 4.
- 5 Cogitationem primam supernaturalis meritum non præcedit, lib. 1. c. 17. n. 12.
- 6 Fides impetrat, & meretur donum gratiæ divinæ, lib. 2. cap. 2. num. 8.
- 7 Meritum Christi. Vide Christus.

Mira-

Index Rerum.

Miraculum.

- 1 Miracula an possunt peccatores parare? prol. 3 c. 4. n. 11.
- 2 Quomodo miracula sint signa sanctitatis? ibid. c. n. 12.

Misericordia.

- 1 Misericordia quinta beatitudo lib. 2 c. 22. n. 14.
- 2 In qua latitudine usurpetur hic misericordia, ibid. Non distinguitur a virtutibus, & donis circa eandem materiam, ib.

Motio, & motus.

- 1 Quid requiratur ut motio ordinis naturalis inter auxilia gratie computetur, prol. 3 c. 6. n. 16.
- 2 Motionem internam preuenientem repugnare libertati putauit Pelagius, prol. 5 c. 2. n. 7.
- 3 Motionem efficacem necessitare voluntatem, & semper ad illius actus requiri putauit Lutherus, prol. 5 c. 7. nu. 2. & Caluinus nu. 4.
- 4 Motio physica, seu determinatio voluntatis tollit libertatem, lib. 1 c. 9. n. 4.
- 5 Motus voluntatis primo primi libertatis sunt expertes, prol. 1 c. 6 n. 3.
- 6 Motus circularis, & rectus non distinguitur specie, lib. 2 c. 11. n. 27.
- 7 Motio. Vide Potentia num. 5. & 6.

Munditia cordis.

- 1 Munditia cordis sexta beatitudo, lib. 2 c. 22. nu. 15. In quo consistat illius ratio, ibid.
- 2 Hec cordis munditia a donis, & virtutibus elicitur, ibid.

Mundus.

- 1 Mundus hostis animae quo sensu dicatur? proleg. 4. cap. 9. num. 14.

N.

Naturale.

- 1 Naturalia in homine post peccatum manserunt integra tam ex parte hominis, quam ex parte diuina providentiae prol. 4 c. 9. n. 6.
- 2 Innaturalibus fuisse hominem vulneratum, quo sensu verum, ibid. c. 8. n. 19.
- 3 Quomodo peccatum minuat naturalia. Vide Peccatum a n. 2.

Nazianzenus.

- 1 Nazianzenus ante exortam Pelagii heresim catholicam de Gratia doctrinam docuit, prol. 6 c. 6. n. 6. & 7.

Necessitas.

- 1 Necessitas duplex, una ab intrinseco, altera ab extrinseco, prol. 1 c. 4. n. 16. Priorem non patitur voluntas cum a Deo necessitatur, posteriorem maxime, ibid.
- 2 Necessitas absoluta, quae? ibid. n. 17.
- 3 Necessitas, quam voluntas a Deo pati potest, violentia aliquo modo dicitur, ibid. n. 20.
- 4 Necessitas orta a qualitate diuinitus impressa, ab illa non formaliter sed effectiue tantum prouenit, prol. 1 c. 5. n. 9.
- 5 Necessitatis distinctio in sensu composito, & diuiso optima, si bene explicetur prol. 1 c. 6 n. 4.
- 6 Necessitas antecedens, & consequens seu concomitans, lib. 1 cap. 12 n. 20.
- 7 Necessitas inducta per actuale usum libertatis libertatem non tollit prol. 1 c. 6 n. 10 & 22.
- 8 Necessitas consequens respectu voluntatis diuinae antecedens esse potest respectu creatae, ibid. n. 16.
- 9 Grauem tentationem necessitare voluntatem ad peccandum, errauit Baius, lib. 1 c. 24. a n. 21.
- 10 Ad necessitandam voluntatem quod decretum Dei requiratur Vide Decretum a n. 1. Vide Qualitas.
- 11 Necessitas gratiae. Vide Gratia latissime

O.

Obedientia.

- 1 Obedientia virtutis actus in homine fideli saepe est in entitate supernaturalis, lib. 2 c. 16. n. 7.

Occasio.

- 1 Occasionem tunc operandi a Deo preparatam, & ablatio occasionum peccandi inter gratias externas recensentur, prol. 3 cap. 3. num. 15.
- 2 Occasionem bene operandi providere, & impedimenta auferre Deum ex meritis asserunt Semipelagiani, proleg. 5. cap. 6. num. 18.

Omissio.

- 1 Omissio pura perfecte voluntaria sine actu positiuo dari ne possit? lib. 1 c. 24. n. 41.

Operatio, & opus.

- 1 Operatio moralis vniuersalis bona raro sine gratia exercetur, lib. 1 cap. 38 n. 7.
- 2 Operatio virtutum permanens fuit in Apostolis dependenter a motione Spiritus Sancti prol. 3 c. 5. n. 19.
- 3 Operatio bona moraliter dari potest per solas vires naturae in homine lapsae, lib. 1 c. 10. n. 8.
- 4 Opus bonum morale non requirit auxilium supernaturale quoad substantiam, lib. 1 c. 8. n. 2.
- 5 Opus bonum morale duobus modis ordinari potest ad finem supernaturalem, lib. 1 c. 15. nu. 2. Non potest tamen ita ab operante ordinari sine supernaturali gratia ibid. n. 3.
- 6 Opus bonum morale ut precise fiat ab homine ordinato ad supernaturalem finem non indiget supernaturali gratia, lib. 1 c. 15. nu. 4.
- 7 Opera moralia omnia ad actus intellectus, & voluntatis reuocantur, lib. 1 in Praelud. n. 3.
- 8 Quae gratia ad bene operandum requiratur. Vide Gratia latissime. Vide Homo, n. 12. 16. & 19.
- 9 Operatio infantium, vide Infans.
- 10 Operatio infidelium, vide Infideles.
- 11 In statu naturae lapsae nihil homines posse operari, quod peccatum non sit, hereticum dogma, lib. 1 c. 3. n. 2.

Opinio.

- 1 Opinio siue coniectura in Deum non cadit, proleg. 2. cap. 2. num. 13.

Opitulatio.

- 1 Opitulationis nomine quid intelligat Paulus? prol. 3. cap. 5. num. 66.

Optatus.

- 1 Optatus Mileuitanus quo sensu dixerit: Velle, & currere nostrum esse? prol. 6 n. 8.

Oratio.

- 1 Orationis necessitatem ad vincendas tentationes etiam grauissimas negauit Pelagius, prol. 5 c. 2. n. 7.
- 2 Orationem quo sensu admisit Pelagius proleg. 5. cap. 3. num. 18.
- 3 Orationibus humanis gratiam mereri asseruerunt Semipelagiani prol. 5 c. 5. n. 1.
- 4 Oratio pro actibus moraliter tantum bonis valde imperfecta est, lib. 1 c. 22. nu. 7.

Orosius.

- 1 Absuit Concilio Palestino prol. 6 c. 3. a nu. 2. Adfuit tamen alij Hierosolymis celebrato, ibid. n. 3.
- 2 Orosij auctoritas in doctrina de Gratia contra Pelagianos, prol. 6 cap. 6. n. 20.

P.

Pacifici.

- 1 Pacificorum septima beatitudo est, lib. 2. cap. 22. num. 17.
- 2 In quo consistat duplex aequae probabilis opinio, ibid. Prima ait consistere in eo, quod pacem faciat inter discordes, ibid. In hoc sensu hac beatitudo a charitate elicitur, ibid. Secunda asserit consistere in interna pace hominis ad Deum, & ad proximum, & eiusdem ad suos appetitus, ibid. In hoc sensu hac beatitudo non est vnius virtutis, aut doni actus, sed multorum, ibid.

Poenitentia.

- 1 Per poenitentiam non ex gratia, sed ex meritis veniam obtineri docebat Pelagius, prol. 5 c. 2. n. 11.
- 2 Habitus virtutis poenitentiae in homine fideli est in entitate supernaturalis, lib. 2 c. 16. n. 7.
- 3 Poenitentia. Vide Peccator, n. 1.

Patres.

- 1 Quinam Patres veram doctrinam de Gratia tradiderint, & contrarios errores confutauerint, proleg. 6. cap. 6. per totum.
- 2 Patres Pelagio antiquiores nec illi fauent, nec Augustino aduersantur, prol. 6 c. 6. n. 4.

Paulus.

- 1 Pauli Apostoli excellentia, prol. 6 c. 7. in lib. August. cap. 10.

Index Rerum.

Magnus Gratia præceptor, confessor, & prædicator, ibid.

2 Paulus, vide Petrus, num. 1.

Paupertas.

1 Paupertas voluntaria an dari possit sine auxilio gratia, lib. 2. c. 27. n. 26.

2 In quo consistat paupertas prima beatitudo, varie exponitur, lib. 2. c. 22. n. 3. Præcipue consistere in voluntaria divitiarum carentia probabilis est, ibid. n. 6.

3 Hac beatitudo a virtutibus per se infusis, vel donis Spiritus Sancti circa eandem materiam non distinguitur, ibid.

Peccator, & Peccatum.

1 Peccator non tenetur ex præcepto statim, ac peccat, agere penitentiam, lib. 1. c. 27. nu. 33. In peccato potest exercere multos actus bonos, lib. 1. c. 4. n. 6.

2 Peccatum non minuit mere naturale per se, & intrinsece, pro. 4. c. 6. n. 6.

3 Peccatum actuale quomodo minuat donum natura, pro. 4. c. 8. n. 12. & 21.

4 Peccatum pura omissionis non minuit bonum natura, ibid.

5 Peccati macula, vel reatus non minuit phisicas vires operandi, pro. 4. c. 8. n. 13.

6 Peccati poena pendet ex lege Dei, pro. 4. c. 9. n. 6.

7 Peccatum veniale non constituit hominem in statu naturæ lapsæ, pro. 4. c. 6. n. 11.

8 Peccatorum venia dimidiata quoad culpam nunquam datur, lib. 1. c. 35. n. 6.

9 Non posse esse sine peccato, nisi quis legis scientiam habuerit, pro. 6. c. 7. in lib. Augusti cap. 1.

10 Peccatum mortale actuale aliquando potest esse cum amore benevolentie Dei naturali, lib. 1. c. 2. n. 12.

11 Homo in statu naturæ integræ posset prius venialiter peccare quam mortaliter. Non ita in statu originalis iustitiæ, pro. 4. c. 3. n. 10.

12 Homo non potest naturaliter diu vivere sine peccato mortali contra legem naturalem, lib. 1. c. 24. n. 36.

13 Gratia necessitas ad non peccandum. Vide Gratia, nu. 37. & 38.

14 Non omnes penas, quas mortales patiuntur esse peccati originalis, aut actualis supplicia, pro. 6. c. 2. n. 16.

15 Peccatum, vide Remissio peccati.

16 Peccatum Angelorum, Vide Angelus, n. 1. & 4.

17 Peccatum contra præceptum supernaturale virtuti etiam supernaturali opponitur, lib. 2. c. 23. n. 19.

Peccatum originale.

1 Peccatum originale est mera privatio. Consistit in sola aversione à Deo, pro. 4. c. 8. n. 12.

2 Per peccatum originale nullus error in intellectum transfunditur, sed sola ignorantia, pro. 4. c. 6. n. 14. Quid per illud voluntati, & appetitui ablatum, ibid.

3 Peccatum originale nullum actum humanum includit, pro. 4. c. 6. n. 17. & 18.

4 Peccatum originale non avertere hominem à Deo, ut est finis naturalis, probabile est, pro. 4. c. 6. n. 21.

5 Peccatum originale negavit Pelagius, pro. 5. c. 3. n. 3.

6 Peccatum originale non meruit carentiam naturalis concursus Dei nec immutationem generalis providentiæ, lib. 1. c. 15. n. 9. Nec oblationem in peccatis, ibid.

7 Puer decedens cum peccato originali potest amare Deum super omnia ut auctorem natura, lib. 1. c. 35. n. 7.

8 Peccatum originale, vide Homo, num. 13. & Adam, nu. 2. & 3.

9 Peccatum originale quò pacto libertatis vires minuerit, vide Libertas, nu. 14.

10 Peccatum originale, vide Privatio.

Pelagius.

1 Pelagiana hæresis quò tempore cõperit: quandiu quieverit in Ecclesia, pro. 5. c. 2. n. 1. & pro. 6. c. 1. nu. 25. Quando iterum pullulaverit, ibid. nu. 26.

2 Pelagianorum in Catholicos furor, & cades per illos facta, pro. 6. c. 7. in lib. Augusti cap. ult. in fin.

3 Pelagius non negavit gratiam revelatio nis mysteriorum fidei esse necessariam, lib. 2. c. 1. n. 6.

4 Pelagij error asserentis principia merendi esse naturalia lib. 1. c. 38. n. 4.

5 Pelagij errores in doctrina de Gratia, vide Gratia, nu. 22. 26. & 28.

Permissio.

1 In permissione Dei non potest cognosci peccatum futurum, pro. 2. c. 5. n. 7.

Perseverantia.

1 Perseverantia donum, ad tolerantie beatitudinem pertinet, lib. 2. c. 22. n. 19. Non est specialis virtutis actus sed mandatorum integra observatio, ibid.

Petrus.

1 Divus Petrus, & Paulus, quali interprete visi fuerint, cum habuerint donum interpretationis, pro. 3. c. 5. n. 61.

2 Petrus Diaconus opus de Incarnatione, & Gratia scripsit, ubi Semipelagianos ad finem acriter impugnat, pro. 6. c. 6. n. 26. Episcopos Africanos ad scribendum excitavit, ibid.

Pietas.

1 Pietatis multiplex significatio, lib. 2. cap. 21. num. 14. Quid significet pietas, quando usurpatur pro Spiritus Sancti dono, ibidem.

2 Donum pietatis actuale quomodo distinguatur ab actu religionis per se infuso, lib. 2. c. 21. n. 15. & 16.

3 Donum pietatis versatur non solum circa materiam religionis, sed etiam iustitiæ, & circa Sanctorum cultum, ac parentum. Imo circa totam materiam virtutum ad alterum, lib. 2. c. 21. n. 16. & 17.

4 Pia affectionis habitus ad quam virtutem spectet, lib. 2. c. 21. num. 17.

Pontifex.

1 Pontifex, vide Assistentia.

Potentia.

1 Potentia libera quas condiciones requirat, prolegom. 1. cap. 3. num. 2. & 7.

2 Potentia purè passiva libera esse nequit, prolegom. 1. cap. 2. num. 8. Nunquam se in actum potest reducere, ibidem. Necessario patitur, vel absolute, vel ex suppositione, si agens presens sit, ibidem.

3 Potentia libera indifferentiam postulat ad agendum, vel non agendum, pro. 1. c. 2. n. 8. & 9.

4 Potentia non libera in actu primo nec divinitus actus liberi potest elicere, pro. 1. cap. 4. n. 21. Potest tamen formaliter libera actus necessarios tam naturaliter, quam divinitus exercere, ibid. n. 21. & 22.

5 Potentia loco motiva non habet vim suspendendi suos actus, pro. 1. c. 5. n. 26. Non potest exercere suam actionem, nisi per appetitum moveatur, ibid.

6 Potentiarum morio per sympathiam exigit radicationem illarum in eadem natura, pro. 1. c. 5. nu. 27.

7 Eadem potentia potest esse simul virtus ad plures actus inter se oppositos; licet illos simul habere non possit, prolegom. 1. c. 6. num. 5. Eam non amittit cum aliquem illorum actum elicit, ibid.

8 Potentia vngesumant suam distinctionem specificam, lib. 2. cap. 21. num. 25.

Potestas.

1 Potestas remota voluntatis ad faciendum actum, posita suppositione antecedente, non est sufficiens, ut libertas jaldetur, pro. 1. c. 6. n. 32.

Præceptum.

1 Præcepta Dei homini in hoc statu inposita, esse illi impossibilia, censet Calvinus, pro. 5. c. 7. n. 11.

2 Præceptum conservandi iustitiam originalem non fuit distinctum, ab alijs præceptis etiam in Adamo, lib. 1. c. 3. nu. 11.

3 Præceptum non potest esse de re impossibili, ibid.

4 Præceptum operandi semper fructuosum non immutatur, lib. 1. cap. 7. nu. 12.

5 Præcepta omnia legis naturæ etiam quoad substantiam servari non possunt naturaliter, lib. 1. c. 8. n. 43.

6 Potest tamen vnum, vel aliud præceptum etiam quoad bonitas circumstantias, ibid.

7 Præceptum amandi Deum super omnia, ut auctorem naturæ, est naturale, lib. 1. c. 31. n. 7. Ab illo non eximeretur homo, & Angelus, etiam si in pura natura crearentur, ibid. num. 8.

8 Præcepta Decalogi continent legem mere naturalem, etiam per comparationem ad puram naturam rationalem, lib. 1. c. 31. n. 8.

9 Præceptum amandi Dei super omnia si non daretur, nullum foret peccatum mortale præsertim contra proximum, ibid.

10 Pre-

Index Rerum.

- 10 Præceptum dupliciter dici potest supernaturale, lib. 2. cap. 23. num. 2.
- 11 Dant hominibus præcepta supernaturalia de actibus supernaturalibus quoad substantiam negant Pelag. ibid.
- 12 Ad implendum quod, unguis præceptum supernaturale de interno actu est necessaria gratia, lib. 2. cap. 23. num. 7. & num. 22.
- 13 Non solum ad observantiam cuiusq. præcepti in tota sua latitudine, sed etiam ad observantiam illius in quolibet actu supernaturali interno, necessaria est gratia, lib. 2. cap. 23. num. 8.
- 14 Neque solum gratia est necessaria ad omnem actum supernaturalem implentem præceptum, sed ad omnem actum, ut impleat; hoc tam ad substantiam quam ad modum actus, ibid. n. 10. & 11.
- 15 Ad vitandam culpam contra præceptum supernaturale affirmativum, vel etiam negativum de re supernaturali, gratia est necessaria, lib. 2. c. 23. n. 18.
- 16 Præcepta supernaturalia pure negativa non dantur de actibus internis, lib. 2. c. 23. n. 18.
- 17 Peccatum contra præceptum supernaturale, virtuti etiam naturali opponitur, ibid. n. 19.
- 18 Dupliciter caueri potest actus contrarius supernaturali præcepto, lib. 2. c. 23. num. 19.
- 19 Ad observanda præcepta supernaturalia gratia auxilians, seu adiuvens est per se necessaria, & sufficiens, lib. 2. cap. 23. num. 24. Non tamen semper sine habituali gratia servantur, ibid. n. 25.
- 20 Præcepta supernaturalia de actibus externis possunt impleri quoad substantiam impleri, sine auxilio gratia, lib. 2. cap. 24. nu. 2. Non vero quoad supernaturalem modum, quem habere possunt ex operante, ibid.
- 21 Quibus modis possit esse præceptum de actu externo, ibid. num. 3.
- 22 Præceptum Adamo in paradiso impositum non comedendi de ligno verito, erat supernaturale tantum quoad modum, lib. 2. c. 24. num. 3. Ad illius substantiam non erat necessaria gratia, ibid.
- Præceptum spectatum non obligabat quoad modum, ibid.
- 23 Ad præceptum de exteriori actu, cuius observatio pendet per se ab interiori supernaturali, est necessaria gratia, lib. 2. cap. 24. num. 4.
- 24 Præceptum absolute administrandi, seu efficiendi sacramentum potest sine gratia habituali, imo sine fide impleri, lib. 2. c. 24. n. 6. Quamvis saepe non fiat sine aliquo auxilio spectante ad ordinem gratia gratis data, ibid.
- 25 Ad implendum præceptum ministrandi digne sacramentum necessaria est gratia saltem habitualis, lib. 2. cap. 24. num. 9.
- 26 Præceptum recipiendi sacramentum potest impleri saepe sine gratia, & cum peccato. In penitentia tamen sacramentum, nunquam, lib. 2. c. 24. n. 10.
- 27 Præceptum sumendi Eucharistiam diuinum, & Ecclesiasticum sine gratia, & cum peccato impleri potest, lib. 2. c. 24. num. 12.
- 28 Ad implendum præceptum recipiendi digne sacramentum necessaria est gratia, lib. 2. c. 24. n. 13.
- 29 Ad implendum præceptum recipiendi digne sacramenta mortuorum, gratia habitualis non requiritur, sed tantum auxilians, lib. 2. c. 24. num. 13.
- Habitualis vero per se requiritur ad sacramenta viuorum, ibidem.
- 30 Amor naturalis benevolentiae Dei non includit observantiam omnium præceptorum, lib. 1. c. 30. n. 12. & 14.
- Prædefinitio.
- 1 Prædefinitio Deus singulos actus morales? lib. 1. c. 14. n. 3.
- 2 Deus prædefinire potest actus bonos, maxime supernaturales, antequam absolute præsciat esse futuros, prol. 2. c. 5. n. 17.
- 3 Prædefinitio actuum bonorum libertatem operantis non evertit, prol. 1. c. 6. n. 2.
- 4 Deus non prædefinit actiones malas, neque quoad materiale earum, prol. 2. c. 5. n. 5.
- 5 Vide Decretum, n. 10.
- Prædicatio.
- 1 Prædicatio fidei est gratia externa, prol. 3. c. 3. n. 14.

Premium.

- 1 Premium futurum beatitudinum in altera vita, licet non manifestum sit, in rege vnum, visio scilicet beata, lib. 2. c. 22. nu. 23. Quæ & qualia sint præmia beatitudinum in hac vita, ibidem, n. 24.

Præscientia.

- 1 Præscientia futurorum contingentium ponit in obiecto scientia liberam Dei voluntatem. Non tamen in Deo decretum aliquod liberum supponit, prol. 2. c. 1. n. 6.
- 2 Præscientia proprie dicit ordinem ad rem in tempore futuram, prol. 2. c. 4. n. 2.
- 3 Præscientia Dei, siue prophetia ad suppositionem consequentem pertinent, prol. 1. c. 6. n. 28.
- 4 Præscientia Dei nec ad materiale peccati voluntatem cogit, prol. 2. c. 10. n. 9. & 10.
- 5 Præscientia. Vide Scientia.
- 6 Præscientia, vide Decretum & Futurum contingens.

Privatio.

- 1 Privatio cogitationis congrua ad operandum honeste naturaliter, de facto non est pena originalis peccati, prol. 4. c. 9. num. 7. & 8.

Propheta, Prophetia, & Propheticum.

- 1 Prophetam nullum excepto Christo Domino vii potuisse ad libitum prophetia dono, de fide est, prol. 3. c. 5. n. 26.
- 2 Prophetia quomodo post actuale revelationem recordatur, & assentitur rei reuelate, prol. 3. c. 5. n. 34. & 35.
- 3 Prophetia quid includat, prol. 3. c. 4. nu. 10. Probabile est esse cognitionem evidentem, ibid. Requirit apprehensionem res cognoscenda, & iudicium de veritate rei apprehensa, ibid. num. 22.
- Non est habitus, num. 23.
- 4 Propheticum lumen esse aliquid permanens, probabile est, prol. 3. c. 5. n. 28. & 39.
- 5 Propheticus assensus evidens, & obscurus esse potest, prol. 3. c. 5. num. 29.
- Assensus obscurus non differt specie ab assensu fidei, evidens vero differt, ibid.
- 6 Evidens assensus propheticus si detur, illius lumen non esse permanens, probabilius est, prol. 3. c. 5. n. 30.

Propositum.

- 1 Propositum vitandi omnia venialia quale sit? lib. 1. c. 34. num. 21.

Prosper.

- 1 Opera Sancti Prosperi recensentur, prol. 6. c. 6. nu. 22. Eius autoritas in libro de Gratia contra Semipelagianos maxima post Augustinum ibid. n. 23. Fidelissimus Augustini defensor, ibid. Eius doctrina, & labores pro Ecclesia referuntur, & commendantur, ibid.

Prudentia.

- 1 Prudentia actus non nunquam in homine fidei supernaturalis est inentitate, lib. 2. cap. 16. n. 8. Quomodo evadat supernaturalis, cum in coniecturis naturalibus fundetur? ibid. num. 15.

Puer.

- 1 Puer, vide Libertas, num. 10.
- 2 Puer, vide Infans.

Qualitas.

- 1 Qualitas qua Deus voluntatem necessitat, possibilis est, prolegom. 1. cap. 5. num. 3. Forte spiritualis permanens, vel transiens pro arbitrio Dei illam efficientis, ibid. Nullo modo intrinsecam potentia vim minueret: vinceret tamen ibid. n. 7. & 8.
- 2 Qualitas hac formaliter, non effectiue voluntatem immutaret, ibidem, num. 9.
- Determinaret intrinsece voluntatem in actu primo, prol. 1. cap. 5. num. 9.
- 3 Et si impossibilis talis qualitas foret, adhuc Deus voluntatem necessitare posset, ibid. n. 10.
- 4 Qualitas morbida in homine lapsa vana est, & impossibilis, proleg. 4. c. 8. n. 11. & 16.

R.

Redemptor, & Redemptio.

- 1 Redemptio nostra potest dici externa gratia, prolegom. 3. cap. 3. n. 15.

2 Redemptio.

Index Rerum.

2 Redemptoris, & sanctificatoris nomen, in quo differat. In proem. operis, n. 3.

Regnum.

- 1 Regnum celorum, & vitam eternam falso distinxit Pelag. proleg. 5 c. 3 n. 3.
- 2 Regnum celorum etiam in veteri testamento promissum, quo sensu docerit Pelagius, proleg. 6 c. 7. in lib. August. cap. 6. Adnotat margin.

Regula.

- 1 Regula ad exponendos Patres, dum de Gratia loquuntur, contra Pelagium, proleg. 5 c. 4 n. 10.

Remissio.

- 1 Remissio peccatorum pertinet ad gratiam sanctificantem, proleg. 5 c. 6 n. 4.
- 2 Remissionem peccatorum sub nomine gratia agnuit Pelagius proleg. 5 c. 2 n. 11.
- 3 Remissionem peccatorum immediate obtineri per naturalem penitentiam crediderunt Semipelagiani, & expressè Cassianus, proleg. 5 c. 6 n. 14. & 17.
- 4 Remissio peccati mortalis de se est opus non naturale, lib. 1. cap. 11. num. 11.
- 5 Ad remissionem peccati obtinendam, requiritur in adulto auxilium gratia lib. 2 c. 25 n. 2.
- 6 Ipsa remissio peccatorum est gratia, & per infusionem gratia fit, ibid. n. 3.
- 7 Peccati venialis remissio non fit sine aliqua gratia, ibid.

Reuelatio, & Reuelatum.

- 1 Reuelationem nomine gratia agnuit Pelagius, proleg. 5 cap. 3 n. 10. & lib. 2 c. 5 n. 6.
- 2 Quomodo fiat reuelatio? proleg. 3 c. 5 n. 23. 29. & 34.
- 3 Reuelationes merè interne maxime ad communem fidem spectantes raro post Christi aduentum, proleg. 5 c. 3 n. 16.
- 4 Reuelationem, legem, ac predicationem dari propter meritum humanum, & propter demeritum negari crediderunt Semipelagiani, proleg. 5 c. 6 n. 24.
- 5 Aliqua esse mysteria, quae absque reuelatione cognosci nequeunt ostenditur, lib. 2 c. 1 n. 2.
- 6 Reuelatio diuina viatori necessaria est, ad cognoscendum Deum, sicut oportet, lib. 2 c. 1 n. 6.
- 7 Quenam reuelatio sit necessaria ad huiusmodi cognitionem, lib. 2 c. 1 n. 8.
- 8 Reuelatio diuina generatim gratia dici debet, lib. 2 c. 1 n. 10.
- 9 Ad cognoscenda obiecta etiam naturalia fide diuina diuina reuelatio requiritur, lib. 2 c. 1 n. 7.
- 10 Hec reuelatio non confertur à Deo ex meritis, sed merè gratis, lib. 2 c. 1 n. 12.
- 11 Duplex modus credendi reuelata à Deo. Vnus fidei infusa, acquisita alter, lib. 2 c. 11 n. 4.

S.

Sacramentum.

- 1 Sacramenta sunt quaedam gratia, proleg. 3 c. 3 n. 15.
- 2 Sacramentum, vide Praeceptum, n. 24.

Sapientia.

- 1 Sapientia donum non est formaliter charitas, vel spes, lib. 2 c. 17 n. 10. Neque est idem cum fide, ibid. n. 14.
- 2 In quo consistat donum sapientiae, in quo differat, & conueniat cum fide, lib. 2 c. 18 n. 16.
- 3 Sapientia, vide Sermo.

Scientia Dei.

- 1 Scientia increata Dei in Christo per sympathiam voluntatem Christi creatam excitare nequit, proleg. 1 ca. 5. nu. 27.
- 2 Scientia Dei ad suppositionem consequentem pertinet, non ad antecedentem, proleg. 1 c. 6 n. 28.
- 3 Scientia conditionata siue media futurorum contingentium in Deo asserenda, proleg. 2 c. 1 n. 6. & c. 7 a. nu. 22. Per hanc certo cognoscit Deus quod euenturum est, prius ratione, quam aliquid libere decernat, proleg. 2 c. 1 n. 6.
- 4 Dari scientiam conditionatam in Deo ex Scripturis ostenditur, proleg. 2 c. 2 per totum. Adhuc de fide non est dari talem scientiam, ibid. n. 19.
- 5 Ex Augustin. & alijs Patribus confirmatur dari scientiam conditionatam in Deo, proleg. 2 cap. 3 per totum. Ad quid necessaria sit in Deo, ibid. nu. 13. Supponitur à fidelibus, dum Deum orant, ibid. n. 15.

6 Scientia conditionata in quo differat ab absoluta, proleg. 2 ca. 4 n. 7. Necessario comprehendit in suo obiecto adaequato decretum Dei, ibid. & c. 9 n. 4.

7 Per scientiam conditionatam quomodo cognoscatur peccatum, proleg. 2 c. 4 n. 10.

8 Scientiam conditionatam dari ante decretum liberum, nec in illo fundari, proleg. 2 c. 5 per totum.

9 Scientiam conditionatam supponit, & indicat D. Thomas, proleg. 2 cap. 6 a. num. 6. Ad scientiam simplicis intelligentiae pertinet, ibid. nu. 7.

10 Scientia Dei quo sensu libera dicatur, proleg. 2 c. 6 n. 8.

11 Quae decreta conditionata admittenda sint in Deo respectu futurorum conditionatorum? proleg. 2 ca. 8 a. num. 10.

12 Per scientiam simplicis intelligentiae prius Deus se voluntarie posse creare mundum praesens, quam libere decerneret illum creare, proleg. 2 c. 1 n. 6.

13 Scientia absoluta terminatur ad effectum secundum actuale eius existentiam, & supponit: in Deo actuale decretum: conditionata non ita, proleg. 5 c. 9 n. 8.

14 Scientia Visionis non est causa rerum, proleg. 2 cap. 10. a. num. 5.

15 Scientia qualem influxum habeat ad extra, proleg. 2 cap. 10 num. 15.

16 Scientia simplicis intelligentiae applicata per voluntatem causat res ad extra, proleg. 2 c. 10 n. 17 & 18.

17 Scientia approbationis addit supra scientiam voluntatis affectum, ibid.

18 Scientia visionis speculatiua simplicis intelligentiae practica est, proleg. 2 c. 10 a. n. 31. & n. 21.

19 Scire actualiter pertinet ad perfectionem simpliciter, velle tamen actu obiectum creatum non pertinet ad perfectionem Dei sed posse illud velle, proleg. 2 c. 8 n. 4. & 10.

20 Scientia. Vide Decretum, vide Futurum contingens, vide Causa, n. 3. vide Praescientia.

Scientia Spiritus Sancti donum.

1 Scientia donum actuale in aliquo mentis iudicio consistere certum est, lib. 2 c. 20. num. 1. Speculatiuum porius dicendum quam practicum, ibid. n. 2. Aliquo tamen modo practicum dici potest, ibid.

2 In quo scientia donum consistat, amplius explicatur, lib. 2 c. 20 n. 3. A fide, sapientia, & consilio quomodo distinguitur, ibid. n. 4.

3 Donum scientiarum confertur propter commune Ecclesiae bonum, lib. 1 c. 1 n. 17.

4 Scientia, vide Sermo.

Semipelagiani.

1 Semipelagianorum error, eius occasio, Auctores & sectatores, proleg. 5 c. 5 per totum.

2 Semipelagiani hominum meritis praesentis tribuebant quod eis reuelaretur, seu predicaretur fides, lib. 2 c. 1 n. 11. Impugnantur, ibid. num. 13.

3 Semipelagianorum errores de merito, vide Meritum, n. 4. & Oratio, n. 3.

Seneca Pelagianus.

1 Seneca cuiusdam errores à Pelagio hausti, proleg. 6 c. 1 n. 22. Sermo.

1 Quid sit sermo sapientiae, & scientia, proleg. 3 c. 5 a. n. 2.

Seuerinus, & Seuerus.

1 Seuerinus in Scotia Pelagij haesim extinctam suscitauit, proleg. 6 c. 1 n. 25.

2 Seuerus Sulpitius an Semipelagianorum errore sit deceptus, incertum, Catholicum obisse constat, proleg. 5 c. 5 a. n. 33.

Sixtus Romanus.

1 Sixtus tertius Pontifex Romanus ante Pontificatum, & in illo Pelagianorum acerrimus hostis, proleg. 6 c. 1 n. 13. Quinam libri ei falso ascripti, ibid.

Spes.

1 Spes est donum gratiae gratum facientis, Proleg. 3 c. 4 n. 15.

2 Spem theologicam actuale esse actum voluntatis vera sententia docet, lib. 2 cap. 12 n. 2. Quid de spe senserit Pelagius? ibid. num. 3.

3 Spei actus ad salutem necessarius absque supernaturali gratia auxilio dari nequit, ibid. num. 5. In sua substantia, & specie est supernaturalis, ibid. num. 9. Illius obiectum explicatur, ibid. num. 10.

4 Quomodo

Index Rerum.

- 4 Quomodo concurrat ex parte obiecti spei, absentia boni spe-
rati lib. 2. c. 12. n. 11.
- 5 Voluntas spe naturali potest tendere in beatitudinem per ac-
tum fidei infusa, vel acquisita cognitam lib. 2. c. 12. n. 14.
- 5 Hae spei specie distinguitur a supernaturali infusa, unde su-
mit hanc distinctionem ibidem. n. 15.
- 6 Spes alicuius boni necessario supponit amorem concupiscen-
tiae eiusdem, in eodem ordine, lib. 2. c. 13. n. 12.
- 7 Spei habitus non manet in patria formaliter sub ratione, &
denominazione spei: sed ut habitus seu principium amandi,
& fruendi beatitudine, lib. 2. c. 13. n. 25.
- 8 Amittiturne spes per odium, vel nolitionem beatitudinis in
vtramque partem discutitur, ibidem. Non amittitur per
praeiudicium ibid.
- 9 Spes supernaturalis, & amor concupiscentiae ab eodem habi-
tu eliciuntur, lib. 2. c. 13. n. 24.

Status.

- 1 Status variae acceptiones, prolog. 4. c. 1. n. 1. Status nomen bea-
titudinis praecipue conuenit ibid. n. 2.
- 2 Status pure naturae quid includat proleg. 4. c. 1. nu. 3. In quo
consistat illius ratio prolog. 4. c. 2. nu. 3. distinctus est ab statu
integre nat. r. 2. ibid. n. 12.
- 3 Status innocentiae, & iustitiae originalis idem est, proleg. 4.
cap. 3. num. 1.
- 4 Status innocentiae quid addat ultra pure & integre naturae
statum proleg. 4. c. 3. per totum.
- 5 Status innocentiae quibus modis accipitur prolog. 4. c. 3. nu. 2.
Excellentia huius status expenditur ibid. n. 3.
- 6 Status naturae integre, vel originalis iustitiae ex se non ordi-
nat hominem ultra naturalem finem, proleg. 4. c. 4. nu. 4.
iuncto c. 2. n. 3.
- 7 Status integre naturae distinctus, & separabilis est ab statu
gratie ibid. n. 5. Status gratiae & naturae integre nunquam
de facto fuerunt separati ibid. n. 6.
- 8 Status gratiae secundum legem ordinariam est veluti funda-
mentum status innocentiae proleg. 4. c. 5. nu. 3. & c. 6. nu. 9.
Status innocentiae addit aliquam perfectionem a gratia di-
stinctam ibid. n. 2. & 5.
- 9 Status naturae lapsae inueniri potest in homine in quolibet
statu condito, prolog. 4. c. 6. n. 2. Per culpam moralem contra-
hitur, ibid. num. 1.
- 10 Status naturae lapsae non semper includit statum peccati,
sed defectum integritatis naturae ex culpa contractum, prolog.
4. c. 6. nu. 3. Status naturae lapsae comparatur cum reliquis,
ibidem. a. num. 6.
- 11 Status naturae integre, sicut innocentiae de potentia absolu-
ta comparabilis est cum statu naturae lapsae, prolog. 4. c. 6. n. 8.
Secus tamen de potentia ordinaria, ibid. n. 9.
- 12 Status pure naturae, excepto peccato, non differt ab statu
naturae lapsae proleg. 4. c. 8. n. 14. & 15.
- 13 In statu pure naturae non diceretur homo vulneratus, neg-
ndatus: secus in statu naturae lapsae, ibid. n. 20.
- 14 An plures in statu pure naturae mali forent: quam in statu
naturae lapsae sunt, prolog. 4. c. 9. n. 14. & 15.
- 15 Status innocentiae, vel naturae integre ex gratuita privile-
gio esset expers erroris, lib. 1. c. 1. n. 4. Vtrum omnes natura-
les veritates collectivae attingeret, incertum. Pars negans
verisimilior, ibid.
- 16 Status innocentiae nullam admitteret ignorantiam, lib. 1.
cap. 1. num. 17.
- 17 In statu naturae lapsae nihil homines posse operari, quod pec-
catum non sit, haereticum dogma, lib. 1. c. 3. n. 2.
- 18 Status naturae lapsae, & pure naturae duplex differentia, lib.
1. c. 28. n. 4. & 5.
- 19 Status naturae integre haberet omnes naturales virtutes
per accidens infusus, lib. 1. c. 28. n. 1. Propter eam tunc non ac-
quirerentur, ibidem.
- 20 Status pure naturae non excludit omne Dei auxilium, lib.
1. c. 35. n. 9.
- 21 Status, vide Adam, n. 2. Vide actus naturalis, n. 2. & 3.

Supernaturalitas.

- 1 Supernaturalitas, vide Actus supernaturalis. Vide Fides,

T

Temasius.

- 1 Temasij, & Iacobi ad Augustinum epistola in eius lib.
cap. 16.

Tentatio.

- 1 Tentationes a nobis auertere Deum in retributionem boni
usus arbitrij, credebant Semipelagiani, prolog. 5. c. 6. n. 18.
- 2 Tentatio non mutat speciem, aut motuum actus, lib. 1. cap.
22. num. 12.
- 3 Tentatio quamvis grauis, aut levis dicatur lib. 1. c. 23. n. 2.
Tentatio eadem potest vni esse grauis, alteri levis, ibid. Ten-
tationum genera tria, ibid. n. 3. Tentatio varijs modis vinci
potest, ibid. n. 4.
- 4 Tentationes omnes vinci posse sine Dei auxilio, error fuit Pa-
lagij lib. 1. c. 23. n. 7.
- 5 Tentatio qualibet levis in particulari secundum se sine pecu-
liari Dei auxilio vinci potest, lib. 1. c. 23. n. 13.
- 6 Tentatio qualibet grauis vinci nequit sine speciali Dei auxi-
lio, lib. 1. c. 24. n. 8. Non requiritur tamen gratia sanctifi-
cans, ibid. num. 16.
- 7 Tentatio levis non obligat hominem ex precepto ad oran-
dum: obligat vero grauis, iuxta multorum sententiam, lib.
1. cap. 24. num. 19.
- 8 Grauem tentationem necessitare voluntatem ad peccandum,
errauit Baius, lib. 1. c. 23. n. 1. & 2.
- 9 Ad vincendam tentationem grauem quoniam gratia requi-
ratur, ibidem. n. 20.
- 10 Ad vincendam grauem tentationem necessitas gratiae pro-
uenit ex impotentia non physica sed morali liberi arbitrij in
statu naturae lapsae, lib. 1. c. 24. n. 28.
- 11 Tentatio grauis requirit temporis moram, lib. 1. cap. 24.
num. 34.
- 12 Tentatio etiam contra preceptum negatiuum an vinci pos-
sit sine postiuo actu voluntatis, lib. 1. c. 24. n. 41.

Testamentum.

- 1 Noui Testamenti excellentia, in libr. Augustini c. 5. ad finem.

Theologia.

- 1 Theologia comparatur sine speciali auxilio gratiae, proleg. 3.
cap. 5. num. 8.

D. Thomas.

- 1 D. Thomae pro tuenda gratia labor. Eius encomium, prolog. 6.
cap. 6. num. 28.

Timor.

- 1 Timoris multiplex acceptio, lib. 2. c. 22. n. 1.
- 2 Timor gehennae, vel amittendi supernaturalē beatitudinem,
est actus supernaturalis lib. 2. c. 13. n. 13.
- 3 Timor donum Spiritus Sancti actuale, significat timorem
reuerentialem diuinae Maiestatis lib. 2. c. 21. n. 18. & 22. Ut
sic est donum a ceteris distinctum, ibid.
- In beatis manet, ibidem. num. 22.
- In materia humilitatis, ac temperantiae versatur, ibid.
- 4 Timor Dei seruilis non est Doni Spiritus S. actus, lib. 2. c. 21.
n. 20. Si quando timor Dei seruilis, ē honestus dicitur donū
Spiritus Sancti tunc sumitur in lata significatione doni: vel
causaliter, ibid. n. 21.
- 5 Actualis timor filialis, & initialis, non est donum Spiritus
Sancti neque ab speciali habitu doni timoris elicitur, sed a
virtute charitatis, lib. 2. c. 21. n. 21.
- 6 Timor filialis, & initialis, solum differunt tanquam perfe-
ctum, & imperfectum in eadem specie, ibid.

Tolerantia persecutionum.

- 1 Tolerantia persecutionum propter iustitiam, octaua beatitu-
do est, lib. 2. c. 22. nu. 18. In quibus virtutum actibus consistat,
ibid. num. 19.

Trinitas.

- 1 Trinitas est vera gratia increata, prolog. 3. c. 3. n. 4.

V.

Verbum.

- 1 Personalitas diuini Verbi naturae humanae unita gratia di-
ci potest, prolog. 3. c. 3. n. 3.

Veritas.

- 1 Veritas diuina quomodo sit ratio cognoscendi omnes verita-
tes extra se, prolog. 2. c. 9. n. 9.
- 2 Veritas creata nulla datur absque voluntate Dei, ibid. n. 8.
- 3 Vtrum, & quo modo gratia necessaria sit ad omnes veritates
cognoscendas, lib. 1. c. 1. n. 1. latissime.

Vincentius.

- 1 Vincentius Lyrinensis inter Semipelagianos immerito cen-
setur, prolog. 5. c. 5. n. 18.

Violentia.

Index Rerum.

Violentum.

- 1 Violentum quid sit. Et in quo à coactio distinguatur, proleg. 1. c. 1. n. 4.

Virginitas.

- 1 Virginitas matrimonio potior est, in lib. August. c. 10.
- 2 Virginitas moraliter honesta, an dari queat sine gratia auxilio? lib. 1. c. 37. n. 19.

Beata Virgo.

- 1 B. Virgo à peccato originali præservata gratiam simul cum natura adeptæ est, proleg. 4. c. 1. n. 13. In statu naturæ integræ concepta, proleg. 4. c. 2. n. 4.
- 2 Hæc integritas personalis non originalis fuit, proleg. 4. c. 3. n. 11. Licet habuerit integritatem naturæ non habuit omnia privilegia status innocentie ibid. n. 8.
- 3 B. Virginem peccatum actuale non commississe Ecclesiæ tenet proleg. 6. c. 2. n. 16.

Virtus.

- 1 Virtutes omnes possunt ex charitate diligi, lib. 1. c. 5. n. 15.
- 2 Virtutes morales quo pacto non dentur sine charitate, lib. 1. c. 38. n. 4.
- 3 Virtutes morales in gradu perfectio acquiri nequeunt sine gratia auxilio, ibid. n. 8. & 11. Nec etiam omnes simul sine gratia acquiri possunt, lib. 1. c. 38. n. 12.
- 4 Virtutes commixtæ in eodem subiecto facilius operantur, ib. n. 9.
- 5 Status naturæ integræ haberet omnes naturales virtutes per accidens infusas, lib. 1. c. 38. n. 11.
- 6 Virtutes infusæ ad quam speciem qualitatis spectent, lib. 2. cap. 9. num. 3.
- 7 Virtutes nobiliores, quam Theologica, dari nequeunt, lib. 2. cap. 21. num. 25.

Vita, & Vitalis.

- 1 Vitam æternam esse homini, & Angelo connaturalem ex vi solius naturæ, & operationum ab illa procedentium sensit Bains, proleg. 6. c. 2. n. 5.
- 2 Non repugnat actum vitalem esse quoad substantiam supernaturalem, lib. 2. c. 9. n. 1.
- 3 Vitalis an author existerit hæresis Semipelagianorum, proleg. 5. c. 5. num. 5.

Vitium.

- 1 Vitium omne non est omni virtuti contrarium, lib. 1. c. 7. n. 14.

Vnio.

- 1 Vnio hypostatica an gratia dici possit? proleg. 3. c. 2. n. 11.

Vocatio.

- 1 Vocatio est prima gratia, proleg. 3. c. 6. n. 12. Varijs nominibus significatur, ibid.
- 2 Vocationis nomine quid Faustus Semipelagianus intelligat? proleg. 5. c. 5. n. 31.
- 3 Vocationis congruitatem in quo constituent Patres? proleg. 2. c. 5. n. 16.
- 4 Quid si vocatio diuina? lib. 2. c. 3. n. 17.

Voluntas, & Voluntarium.

- 1 Voluntas necessitatem, non coactionem pati potest, proleg. 1. cap. 1. num. 5.
- 2 Voluntas qua potentia passiva non est libera, proleg. 1. c. 2. n. 4.
- 3 Voluntas est causa completa, & proxima suorum actuum, proleg. 1. c. 2. n. 11. Si cognitio intellectus in actus voluntatis infuset effectum, proxime, & complete libera non dicitur, nisi post cognitionem, ibid.
- 4 Voluntas non est proxime, & simpliciter libera ad actus supernaturales: sit tamen talis per habitus infusos, vel auxilium supernaturale, lib. 1. c. 2. n. 11.
- 5 Voluntas in actu primo cum omnibus ad agendum requisitis libera adhuc est, proleg. 1. c. 2. n. 15. & c. 3. n. 4.
- 6 Voluntas Dei ad concurrendum cum creatura est conditionata, proleg. 1. c. 3. n. 16.
- 7 Voluntas etiam naturaliter sepe necessario operatur, proleg. 1. c. 4. n. 1. Nulla causa creata proposito obiecto indifferenter cum pleno rationis usu necessestari potest, ibid.
- 8 Voluntas ad actus elicitos absolute cogi non potest à Deo, proleg. 2. c. 4. n. 1. & 20. Potest tamen necessestari quoad speciem, & exercitium, etiam stante iudicio de obiecto indifferente, ibid. à num. 9. Hæc necessitas à Patribus coactio, & violentia interdum dicitur, ibid. n. 20. Hæc necessitas induci potest à Deo per qualitatem impressam ab actu distinctam, proleg. 1. c. 5. n. 1.

1. c. 5. à num. 1. Hæc qualitas permanens, vel transiens esse potest ibid. num. 5.

- 9 Voluntas solum à Deo, vel à se ipsa effectum mutari potest, proleg. 1. c. 5. n. 8.

- 10 Voluntas nulla indita qualitate à Deo immediate necessitari valet, proleg. 1. c. 5. n. 9. Non per solum voluntatem ipsius Dei ib. an. 14. Non per eundem concursum, quo libere operaretur, ibid. à num. 13. Sed per aliam alterius rationis, ibid. num. 20.

- 11 Voluntas creata ad suum actum suspendendum non indiget Dei concursu, proleg. 1. c. 3. n. 19. & 25.

- 12 Voluntas creata necessitari nequit, nisi impediatur potestas ad suspendendum suos actus, proleg. 1. c. 5. n. 26. Potens simul est ad actus appositos eliciendos, illos tamen simul elicere non valet ibid.

- 13 Voluntas in eodem instanti, quo elicit actum, illo carere nequit, proleg. 1. c. 6. n. 10.

- 14 Voluntas diuina est prima radix effectuum liberorum, proleg. 1. c. 6. n. 20. Non solum voluit, ut causa libera actus exercerent, sed etiam ut libere id facerent, ibid.

- 15 In quam partem hic, & nunc positis omnibus ad agendum requisitis, voluntas sit inclinatur, Deus ab æterno præfiscitur, proleg. 2. c. 1. n. 6.

- 16 Voluntatem naturæ suæ non esse determinatam ad malum de fide est, proleg. 2. c. 5. n. 8. & proleg. 5. c. 7. à n. 2.

- 17 Voluntas diuina dandi gratiam dispositio distincta est à voluntate dandi auxilium, proleg. 2. c. 8. n. 4.

- 18 Voluntatem hominis esse potentiam purè passivam, asserit Lutherus, proleg. 5. c. 7. n. 3.

- 19 Voluntas regulariter non cadit, nisi precedente defectu in intellectu practico, lib. 1. c. 2. n. 14.

- 20 Voluntas creata non indiget physica prædeterminatione ad actus liberos, lib. 1. c. 9. n. 3.

- 21 Voluntas cum generali concursu naturali potest bene moraliter operari, lib. 1. c. 9. n. 5.

- 22 Voluntatis motio potest esse per modum habitus, vel qualitatis transiens, lib. 1. c. 9. n. 7.

- 23 Voluntas positis equalibus bonis, & equaliter consideratis, potest quodlibet libere eligere, lib. 1. c. 12. n. 15.

- 24 Deficere possit voluntas, quin præcedat error in intellectu, lib. 1. c. 12. n. 18. & 19.

- 25 Voluntas non obedit intellectui despotice, sed politice, lib. 1. cap. 12. num. 19.

- 26 Voluntatem credendi, sicut oportet, nullus habere potest sine supernaturali gratia Dei excitante, & adiuvante, lib. 2. c. 3. n. 2. & 10.

- 27 Voluntas credendi, à qua fides diuina procedit, prava esse nequit, neque ob extrinsecum finem malum haberi potest, lib. 2. c. 3. n. 14.

- 28 Non solum voluntas credendi, sed mirum eius est specialis gratia Dei, lib. 2. c. 3. n. 16.

- 29 Viribus naturæ potest dari aliqua voluntas credendi, & quenam illa sit, lib. 2. c. 10. n. 3. & 6.

- 30 Voluntas credendi Catholici habet diuersam rationem obiectivam à voluntate credendi hæretici, lib. 2. c. 11. n. 35.

- 31 Voluntatis actus. Vide actus n. 2. & 3.

- 32 Voluntas. Vide Concursus.

- 33 Voluntarium quid sit, proleg. 1. c. 1. n. 5.

Vulnus.

- 1 Vulnus ignorantie quid absulerit? lib. 1. c. 1. n. 19.

- 2 Vulnus ignorantie plus læsit intellectum practicum quam speculativum, lib. 1. c. 2. n. 14.

- 3 Carentia donorum, & auxiliorum specialium est priuatio, & vulnus in statu naturæ lapsæ, non ita in puris naturalibus, lib. 1. c. 1. n. 7.

- 4 Quo sensu verum sit hominem fuisse in naturalibus vulneratum, proleg. 4. c. 8. n. 19.

- 5 In statu puræ naturæ non diceretur homo vulneratus, neque nudatus, secus in statu naturæ lapsæ, proleg. 4. c. 8. n. 20.

Z

Zozimus.

- 1 Zozimus Romanus Pontifex Pelagij & Cælestij errores secundo damnauit, proleg. 6. c. 1. n. 4. Cum Innocentio concinit in doctrina de Gratia, ibid. n. 5.